

Instrucțiuni pentru aplicarea art. 205 C.proc.fisc. – Posibilitatea de contestare – OPANAF nr. 2906/2014

Ordin nr. 2.906/2014 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

M.Of. nr. 736 din 09.10.2014

În temeiul dispozițiilor art. 11 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările ulterioare, ale art. 205–218 și ale art. 228 alin. (2¹) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

Art. 1.

Se aprobă Instrucțiunile pentru aplicarea titlului IX din [Ordonanța Guvernului nr. 92/2003](#) privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2.

Dispozițiile prezentului ordin se aplică de către organele

fiscale ale Agenției Naționale de Administrare Fiscală implicate în soluționarea contestațiilor formulate împotriva actelor administrative fiscale.

Art. 3.

La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă prevederile Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 450/2013 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 236 din 24 aprilie 2013.

Art. 4.

Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,

Gelu-Ștefan Diaconu

ANEXĂ

INSTRUCȚIUNI

pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

1. Instrucțiuni pentru aplicarea art. 205 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare (denumită în continuare *Codul de procedură fiscală*) – Posibilitatea de contestare

1.1. Orice persoană care formulează o contestație pentru lipsa

unui act administrativ fiscal trebuie să demonstreze dreptul său sau interesul legitim lezat.

1.2. Prin *lipsa actului administrativ fiscal* se înțelege nesoluționarea, în mod nejustificat, în termenul legal a unei cereri a contribuabilului pentru emiterea unui act administrativ fiscal, așa cum prevede art. 2 alin. (1) lit. i) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

1.3. Prin *organ ierarhic superior* se înțelege structura condusă de persoana care are competență de decizie față de care conducătorul organului fiscal care refuză în mod nejustificat emiterea actului administrativ fiscal se subordonează în mod direct.

1.4. În cazul deciziilor emise potrivit art. 89 din Codul de procedură fiscală, bazele de impunere se pot contesta numai prin contestarea deciziei referitoare la baza de impunere, nu și a deciziilor de impunere emise ulterior în temeiul acesteia.

2. Instrucțiuni pentru aplicarea art. 206 din Codul de procedură fiscală – Forma și conținutul contestației

2.1. În situația în care contestatorul precizează că obiectul contestației îl formează actul administrativ fiscal atacat, fără însă a menționa, înăuntrul termenului acordat de organul de soluționare, cuantumul sumei totale contestate, individualizată pe feluri de impozite, taxe, datorie vamală, contribuții, precum și accesorii ale acestora, sau măsurile pe care le contestă, contestația se consideră formulată împotriva întregului act administrativ fiscal.

2.2. În situația în care contestația este formulată printr-un împuternicit al contestatorului, organele de soluționare competente vor verifica împuternicirea, iar în cazul în care contestatorul se află în procedură de insolvență/reorganizare/faliment/lichidare, contestația va purta

semnătura și ștampila administratorului special/administratorului judiciar sau a lichidatorului, după caz.

2.3. În situația în care contestația nu îndeplinește cerințele care privesc depunerea în original a împuternicirii sau în copie legalizată, semnătura, precum și ștampilarea acesteia, organele de soluționare competente vor solicita contestatorului, printr-o scrisoare recomandată cu confirmare de primire, ca în termen de 5 zile de la comunicare să îndeplinească aceste cerințe. În caz contrar, contestația va fi respinsă, fără a se mai antama fondul cauzei.

2.3.1. Contestațiile formulate de persoanele fizice vor fi însoțite de o copie a actului de identitate.

2.4. Confirmările de primire se vor anexa la dosarul cauzei.

2.5. Organul de soluționare competent nu se poate substitui contestatorului cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a contestat actul administrativ fiscal respectiv.

2.6. Motivarea contestației se va face cu respectarea dispozițiilor privind termenul de depunere a contestațiilor, sub sancțiunea decăderii.

3. Instrucțiuni pentru aplicarea art. 207 din Codul de procedură fiscală – Termenul de depunere a contestației

3.1. Contestația se depune la organul fiscal emitent al actului administrativ fiscal contestat, iar la primirea contestației organul emitent al actului administrativ fiscal va întocmi dosarul contestației, precum și referatul cu propuneri de soluționare. Întocmirea dosarului contestației nu este obligatorie în situația în care, potrivit art. 209 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, organul emitent este competent pentru soluționarea contestației.

3.2. Dosarul contestației va cuprinde: contestația în

original, ce trebuie să poarte semnătura persoanei îndreptățite și amprenta ștampilei, în cazul contestatorului persoană juridică, precum și o copie de pe actul de identitate în cazul contestatorului persoană fizică, împuternicirea avocațială în original sau în copie legalizată, după caz, actul prin care se desemnează administratorul special/administratorul judiciar/ lichidatorul, actul administrativ fiscal atacat, în copie, precum și anexele acestuia, dovada comunicării actului administrativ fiscal atacat din care să reiasă data la care acesta a fost comunicat, copii ale documentelor ce au legătură cu cauza supusă soluționării, documentele depuse de contestator și sesizarea penală în copie, dacă este cazul.

3.3. În situația în care competența de soluționare nu îi aparține, organul emitent al actului atacat va înainta dosarul contestației, precum și referatul cu propuneri de soluționare organului de soluționare competent, în termen de 5 zile de la data înregistrării contestației, după verificarea îndeplinirii cerințelor procedurale.

3.4. În cazul în care contestația este depusă direct la organul competent de soluționare, acesta o va transmite organului emitent al actului atacat, în vederea constituirii dosarului contestației, a verificării condițiilor procedurale, precum și a întocmirii referatului cu propuneri de soluționare.

3.5. Referatul cu propuneri de soluționare cuprinde precizări privind îndeplinirea condițiilor de procedură, mențiuni privind sesizarea organelor de urmărire și cercetare penală, după caz, mențiuni cu privire la starea juridică a societății, precum și propuneri de soluționare a contestației, având în vedere toate argumentele contestatorului și documentele în susținere; în caz contrar, dosarul se restituie în vederea completării.

3.6. Referatul se aprobă de conducătorul organului fiscal

emitent al actului administrativ fiscal atacat.

3.7. În condițiile în care din actele dosarului cauzei nu se poate verifica respectarea termenului de depunere a contestației, iar în urma demersurilor întreprinse nu se poate face dovada datei la care contestatorul a luat cunoștință de actul administrativ fiscal atacat, inclusiv în situația în care comunicarea prin publicitate a fost viciată prin nerespectarea procedurii în materie, aceasta va fi considerată depusă în termenul legal.

În situația depunerii prin poștă a contestației, organul emitent al actului administrativ fiscal atacat este obligat să anexeze la dosarul contestației plicul prin care a fost transmisă contestația.

3.8. Dispozițiile privind termenele din Codul de procedură civilă se aplică în mod corespunzător, astfel:

a) Termenul de depunere a contestației se calculează pe zile libere, cu excepția cazului în care prin lege se prevede altfel, neintrând în calcul nici ziua când a început, nici ziua când s-a sfârșit termenul.

De exemplu: Actul administrativ fiscal este comunicat contribuabilului în data de 29 iunie, termenul de 30 de zile începe să curgă de la data de 30 iunie și se împlinește în data de 29 iulie, astfel încât ultima zi de depunere a contestației este 30 iulie.

b) Termenul care se sfârșește într-o zi de sărbătoare legală sau când serviciul este suspendat (de exemplu, zile de repaus săptămânal) se va prelungi până la sfârșitul primei zile de lucru următoare.

De exemplu: În situația în care data de 30 iulie prezentată la exemplul anterior este sâmbătă, ultima zi de depunere a contestației este luni, 1 august.

c) Termenul de 3 luni prevăzut la art. 207 alin. (4) din Codul de procedură fiscală se sfârșește în ziua lunii corespunzătoare zilei de plecare.

De exemplu: Actul administrativ fiscal este comunicat contribuabilului în data de 15 ianuarie, termenul de 3 luni se sfârșește în data de 15 aprilie, astfel încât ultima zi de depunere a contestației este data de 15 aprilie.

d) Termenul care, începând la data de 29, 30 sau 31 a lunii, se sfârșește într-o lună care nu are o asemenea zi se va socoti împlinit în ultima zi a lunii, cum ar fi exemplul expus mai jos:

Actul administrativ fiscal este comunicat în data de 30 noiembrie, termenul de 3 luni se sfârșește în ultima zi a lunii februarie, respectiv 28 sau 29 februarie, reprezentând ultima zi de depunere a contestației.

3.9. Când contestatorul își majorează pretențiile, dispozițiile procedurale privind termenul de depunere a contestației se aplică corespunzător pentru diferențele contestate suplimentar.

3.10. *Prin majorare de pretenție* se înțelege diferențele de obligații fiscale contestate suplimentar, altele decât cele împotriva cărora s-a introdus inițial contestație, cu excepția accesoriilor aferente obligațiilor fiscale contestate inițial, potrivit principiului de drept accesoriul urmează principalul.

3.11. Contestația poate fi depusă în termenul de 3 luni de la data comunicării actului administrativ fiscal în situația în care actul administrativ fiscal atacat nu cuprinde unul din următoarele elemente:

- a) posibilitatea de a fi contestat;
- b) termenul de depunere a contestației;
- c) organul fiscal la care se depune contestația.

4. Instrucțiuni pentru aplicarea art. 208 din Codul de procedură fiscală – Retragera contestației

4.1. Cererea de retragere trebuie să fie semnată de contestator sau de împuternicit, cu îndeplinirea aceluiași condiții de formă prevăzute la formularea și depunerea contestației. Dovada calității de împuternicit se face potrivit legii. În cazul în care contestatorul se află în procedură de insolvență/ reorganizare/faliment/lichidare, cererea de retragere a contestației va purta semnătura și ștampila administratorului special/administratorului judiciar sau a lichidatorului, după caz.

4.2. Persoanele fizice vor anexa la cererea de retragere copia actului de identitate.

4.3. Retragera contestației poate fi făcută în tot sau în parte, în situația în care cererea de retragere are ca obiect doar anumite capete de cerere din contestația inițială, despre aceasta se va face mențiune în decizia emisă în soluționarea cauzei; contestația și cererea de retragere parțială vor fi conexe, pentru o mai bună soluționare a cauzei.

4.4. După primirea cererii de retragere a contestației, organul de soluționare competent va comunica contestatorului decizia prin care ia act de renunțarea la contestație.

4.5. Decizia prin care se ia act de renunțare la contestație urmează procedura emiterii și comunicării deciziilor emise în soluționarea contestațiilor.

5. Instrucțiuni pentru aplicarea art. 209 din Codul de procedură fiscală – Organul competent

5.1. Actele administrative fiscale care intră în competența de soluționare a organelor specializate prevăzute la art. 209 alin. (1) din Codul de procedură fiscală sunt cele prevăzute expres și limitativ de lege.

5.2. *Prin organele centrale de Inspecție/control*, prevăzute la art. 209 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură civilă, se înțelege organele care fac parte din structura centrală a Agenției Naționale de Administrare Fiscală, astfel cum sunt prevăzute acestea în actul de organizare a instituției.

5.3. *Prin alte acte administrative fiscale*, prevăzute la art. 209 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, se înțelege actele administrative fiscale emise de organele fiscale competente, altele decât cele stipulate expres și limitativ la art. 209 alin. (1) din Codul de procedură fiscală și pentru care competența de soluționare a contestațiilor aparține organelor fiscale emitente.

5.4. Raportul de inspecție fiscală/procesul-verbal emis de organele fiscale/vamale, după caz, nu constituie titlu de creanță, acesta stând la baza emiterii actului administrativ fiscal, fapt pentru care nu poate fi contestat decât împreună cu acesta.

5.5. Competența de soluționare este dată de natura actului administrativ fiscal atacat, calitatea contestatorului, a organului fiscal emitent al actului atacat sau de cuantumul total al sumelor contestate, reprezentând impozite, taxe, contribuții, datorie vamală stabilite de plată de către organul fiscal, accesorii ale acestora, precum și al diminuării pierderii fiscale.

5.6. În cazul soluționării contestației formulate împotriva unei decizii de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală emisă ca urmare a inspecției fiscale efectuate pentru soluționarea unui decont cu sumă negativă de TVA cu opțiune de rambursare, competența de soluționare este dată de suma stabilită ca TVA suplimentară de plată.

5.7. În situația în care, în urma unei inspecții fiscale efectuate la un contribuabil, organul de inspecție fiscală

emite atât decizie de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală, cât și dispoziție de măsuri privind diminuarea pierderii fiscale, cele două acte administrative fiscale sunt acte distincte, competența de soluționare fiind cea care rezultă din suma contestată aferentă fiecărui act administrativ fiscal luat individual. În situația dispoziției de măsuri privind diminuarea pierderii fiscale, competența de soluționare este dată de suma cu care se diminuează pierderea.

5.8. Atunci când, ca urmare a constatării pierderii înlesnirilor la plată, contestatorului i se stabilesc, pe cale de consecință, debite și accesorii, competența de soluționare a contestației aparține organelor prevăzute la art. 209 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, în funcție de cuantumul sumei contestate.

5.9. În cazul contestațiilor formulate de contribuabilii nerezidenți, pentru care nu a fost stabilită competența de administrare conform art. 36 alin. (3) din Codul de procedură fiscală, competența de soluționare a contestației revine organelor specializate constituite la nivelul direcțiilor generale regionale în a căror rază teritorială se face constatarea actului sau a faptului supus dispozițiilor legale fiscale.

6. Instrucțiuni pentru aplicarea art. 210 din Codul de procedură fiscală – Decizia de soluționare

6.1. În soluționarea contestației, organele de soluționare competente ale Agenției Naționale de Administrare Fiscală se pronunță prin decizie.

6.2. Decizia emisă în soluționarea contestației este definitivă în sistemul căilor administrative de atac, în sensul că asupra ei organul de soluționare competent nu mai poate reveni, cu excepția situațiilor privind îndreptarea erorilor materiale, potrivit legii, și este obligatorie pentru

organele fiscale emitente ale actelor administrative fiscale contestate.

7. Instrucțiuni pentru aplicarea art. 211 din Codul de procedură fiscală – Forma și conținutul deciziei de soluționare a contestației

7.1. Decizia se semnează de către directorul general al Direcției generale de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, de conducătorii direcțiilor generale regionale ale finanțelor publice sau de înlocuitorii acestora, după caz.

7.2. În cazul contestațiilor soluționate potrivit art. 209 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, decizia se semnează de conducătorul organului fiscal din care face parte organul fiscal competent în soluționarea acestor contestații.

7.3. În situația în care înlocuitorii conducătorilor direcțiilor generale regionale ale finanțelor publice sunt persoanele care au semnat actul administrativ contestat, va fi desemnată o altă persoană din cadrul direcției generale regionale respective care să semneze decizia de soluționare, prin act administrativ al persoanei care are competență de numire în funcție publică.

7.4. Decizia privind soluționarea contestației se întocmește și se comunică astfel:

a) câte un exemplar se comunică contestatorului/administratorului special/administratorului judiciar sau lichidatorului, persoanelor introduse în procedura de soluționare a contestației, după caz, și organului care a întocmit actul atacat;

b) un exemplar rămâne la dosarul contestației;

c) un exemplar se păstrează la dosarul deciziilor.

7.5. În cazul în care, de la data formulării contestației și

până la data soluționării contestației, competența de administrare a contestatarului s-a schimbat, organul fiscal care a emis actul atacat are obligația transmiterii exemplarului original al deciziei de soluționare a contestației noului organ fiscal în administrarea căruia se află contribuabilul, în vederea punerii în executare a acesteia.

7.6. În situația în care decizia de soluționare a contestației privește creanțe fiscale, organul emitent al actului fiscal atacat va înainta o copie a deciziei la compartimentul/serviciul/biroul cu atribuții de evidență analitică pe plătitori.

7.7. Organele care soluționează contestațiile vor ține evidența acestora într-un registru, din care să rezulte identitatea contestatorului, obiectul cauzei, modul de soluționare și de comunicare a soluției și calea de atac.

8. Instrucțiuni pentru aplicarea art. 212 din Codul de procedură fiscală – Introducerea altor persoane în procedura de soluționare

8.1. În procedura de soluționare a contestațiilor intervenția altor persoane poate fi voluntară sau forțată.

8.2. Intervenția voluntară este forma de participare, la cerere, în soluționarea contestațiilor, a terților ale căror interese juridice de natură fiscală sunt afectate în urma emiterii deciziei.

8.2.1. Intervenția voluntară se face la cererea unei terțe persoane care urmărește realizarea unui interes propriu.

8.2.2. Intervenția se poate depune la organul competent de soluționare până la emiterea deciziei de soluționare a contestației.

8.2.3. Organul de soluționare competent se va pronunța asupra

admisibilității cererii, urmând a fi înștiințat intervenientul printr-o adresă.

8.2.4. Atunci când intervenția urmărește realizarea sau conservarea unor interese de natură juridică fiscală proprii, aceasta are caracter principal.

8.2.5. Atunci când intervenția este făcută pentru apărarea dreptului uneia dintre părți, aceasta are caracter accesoriu.

8.2.6. Atât în cazul intervenției cu caracter principal, cât și în cazul intervenției cu caracter accesoriu, cererea de intervenție trebuie să îndeplinească cerințele prevăzute pentru forma și conținutul contestației, iar asupra cererii de intervenție principală organele competente de soluționare se vor pronunța prin decizie.

8.3. Intervenția forțată este forma de participare a terților în soluționarea contestațiilor, care sunt introduși de către organele de soluționare din oficiu sau la cererea contestatorului. În cazul în care cererea de intervenție forțată este formulată de contestator, aceasta va fi motivată în fapt și în drept.

8.3.1. Organul de soluționare competent se va pronunța asupra admisibilității cererii, urmând a fi înștiințat contestatorul printr-o adresă.

8.3.2. Introducerea din oficiu a intervenienților se realizează printr-o adresă a organului de soluționare care instrumentează cauza.

8.3.3. Intervenția forțată la solicitarea contestatorului se poate depune la organul competent de soluționare până la emiterea deciziei de soluționare a contestației.

9. Instrucțiuni pentru aplicarea art. 213 din Codul de procedură fiscală – Soluționarea contestației

9.1. Pentru lămurirea cauzelor, organul de soluționare

competent poate solicita puncte de vedere direcțiilor de specialitate din cadrul Ministerului Finanțelor Publice și Agenției Naționale de Administrare Fiscală sau altor instituții competente să se pronunțe în cauzele respective.

9.2. În situația în care pentru aceeași cauză există puncte de vedere contradictorii sau contrare punctului de vedere exprimat de organul de soluționare competent, cauza respectivă poate fi supusă dezbaterii Comisiei fiscale centrale din Ministerul Finanțelor Publice, potrivit legii.

9.3. Organul de soluționare competent va verifica existența excepțiilor de procedură și, mai apoi, a celor de fond, înainte de a proceda la soluționarea pe fond a contestației.

9.4. În soluționarea contestațiilor, excepțiile de procedură și de fond pot fi următoarele: excepția de nerespectare a termenului de depunere a contestației, excepția de necompetență a organului care a încheiat actul contestat, excepția lipsei semnăturii sau a ștampilei de pe contestație, excepția lipsei de interes, excepția lipsei de calitate procesuală, excepția reverificării aceleiași perioade și aceluiași tip de obligație bugetară, prescripția, puterea de lucru judecat etc.

9.5. În situațiile în care organele competente au de soluționat două sau mai multe contestații, formulate de aceeași persoană fizică sau juridică împotriva unor titluri de creanță fiscală, sau alte acte administrative fiscale încheiate de aceleași organe fiscale sau alte organe fiscale vizând aceeași categorie de obligații fiscale sau tipuri diferite, dar care sub aspectul quantumului se influențează reciproc, se va proceda la conexarea dosarelor, dacă prin aceasta se asigură o mai bună administrare și valorificare a probelor în rezolvarea cauzei.

9.6. Prin conexarea dosarelor nu se poate stabili o altă competență de soluționare decât cea care rezultă din

contestarea fiecărui act administrativ fiscal luat individual.

9.7. În cazul în care contestatorul își restrânge sau își majorează pretențiile, organul de soluționare investit inițial va soluționa contestația formulată pe calea administrativă de atac.

9.8. Cererile precizatoare pot fi depuse la organul de soluționare competent al contestației până la emiterea deciziei de soluționare.

9.9. În cazul în care contestațiile sunt astfel formulate încât au și alt caracter pe lângă cel de cale administrativă de atac, pentru aceste aspecte cererea se va înainta organelor competente de către organul investit cu soluționarea căii administrative de atac, după soluționarea acesteia, acest fapt urmând a fi prevăzut și în dispozitivul deciziei de soluționare.

9.10. La solicitarea organului de soluționare a contestației, pentru lămurirea aspectelor care fac obiectul contestației, organele competente vor efectua cercetare la fața locului, întocmind în acest sens proces-verbal de cercetare la fața locului, care va fi atașat la dosarul contestației aflat în curs de soluționare.

9.11. Dispozițiile art. 40 din Codul de procedură fiscală privind abținerea și recuzarea se aplică în mod corespunzător.

10. Instrucțiuni pentru aplicarea art. 214 din Codul de procedură fiscală – Suspendarea procedurii de soluționare a contestației pe cale administrativă

10.1. Dacă prin decizie se suspendă soluționarea contestației până la rezolvarea cauzei penale, organul de soluționare competent va relua procedura administrativă, în condițiile art. 213 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, numai după încetarea definitivă și executorie a motivului care a determinat suspendarea. Aceasta trebuie dovedită de către

organele fiscale sau de contestator printr-un înscris emis de organele abilitate. Soluția dată de organele de cercetare și urmărire penală trebuie însoțită de rezoluția motivată, atunci când suspendarea a fost pronunțată până la rezolvarea cauzei penale. Dacă solicitarea de reluare a procedurii de soluționare aparține împuternicitului contestatorului, altul decât cel care a formulat contestația, acesta trebuie să facă dovada calității de împuternicit, conform pct. 2.2–2.4.

10.2. În situația în care solicitarea de reluare a procedurii aparține contestatorului, organele de soluționare vor cere organului fiscal abilitat, printr-o adresă, comunicarea faptului că motivul de încetare a suspendării soluționării contestației a rămas definitiv.

10.3. La reluarea procedurii administrative, organul de soluționare competent poate solicita organului fiscal care a sesizat organele de urmărire și cercetare penală punctul de vedere privind soluționarea contestației în raport cu soluția organelor penale/hotărârea instanței de judecată.

10.4. La soluționarea contestațiilor, organele de soluționare se vor pronunța și în raport cu motivarea rezoluțiilor de scoatere de sub urmărire penală, neîncepere sau încetare a urmăririi penale, expertizelor efectuate în cauză, precum și în raport cu considerentele cuprinse în hotărârile pronunțate de instanța de judecată, în măsura în care au implicații asupra aspectelor fiscale.

10.5. Suspendarea procedurii de soluționare a contestației pe cale administrativă trebuie motivată de legătura de cauzalitate dintre obligațiile fiscale și stabilirea de către organele de urmărire penală a faptului că există indiciile săvârșirii unei infracțiuni.

10.6. Organul de soluționare competent poate suspenda procedura de soluționare a contestației, la cererea contestatorului, dacă acesta prezintă motive întemeiate, cu

excepția situației în care motivul suspendării îl reprezintă cererea înaintată instanței judecătorești competente prin care s-a solicitat suspendarea executării actului administrativ fiscal contestat. Amânarea datei de soluționare a contestației se poate solicita o singură dată. La aprobarea suspendării, organul de soluționare competent va stabili și termenul până la care se suspendă procedura. Procedura administrativă este reluată la încetarea motivului care a determinat suspendarea sau, după caz, la expirarea termenului stabilit de organul de soluționare competent, indiferent dacă motivul care a determinat suspendarea a încetat sau nu.

10.7. Dacă reluarea procedurii administrative de soluționare a contestației este solicitată de contestatar, acesta are obligația să formuleze în solicitare și mențiuni cu privire la starea juridică la data reluării procedurii.

10.8. În situația în care, la data reluării procedurii administrative, contestatarul se află în procedură de insolvență/ reorganizare/faliment/lichidare, organul de soluționare competent va solicita administratorului judiciar sau lichidatorului, după caz, să precizeze dacă menține contestația formulată de societate, direct sau prin împuternicit.

11. Instrucțiuni pentru aplicarea art. 216 din Codul de procedură fiscală – Soluții asupra contestației

11.1. Contestația poate fi respinsă ca:

a) neîntemeiată, în situația în care argumentele de fapt și de drept prezentate în susținerea contestației nu sunt de natură să modifice cele dispuse prin actul administrativ fiscal atacat;

b) nemotivată, în situația în care contestatorul nu prezintă argumente de fapt și de drept în susținerea contestației;

c) fiind fără obiect, în situația în care sumele și măsurile

contestate nu au fost stabilite prin actul administrativ fiscal atacat;

d) inadmisibilă, în situația contestării deciziilor de impunere emise în temeiul deciziei referitoare la baza de impunere, având în vedere prevederile art. 205 alin. (6) din Codul de procedură fiscală, precum și în situația contestării de sine stătătoare a Raportului de inspecție fiscală sau a Procesului-verbal emise de organele fiscale sau vamale. Această soluție o pronunță organul fiscal emitent al actului atacat.

11.2. Soluțiile nu sunt prevăzute limitativ.

11.3. Prin decizie, se poate lua act de renunțarea la contestație, în situația în care contestatorul solicită retragerea acesteia.

11.4. Prin decizie, se poate anula parțial/total actul administrativ fiscal. Anularea parțială/totală se dispune în situația în care pentru aceleași obligații fiscale există două sau mai multe titluri de creanță sau dacă organele de inspecție fiscală, ca urmare a desființării, au depășit limitele investirii.

11.5. În situația în care se pronunță o soluție de desființare totală sau parțială a actului atacat, în considerentele deciziei se vor prezenta numai motivele care au condus la desființare.

11.6. Decizia de desființare va fi pusă în executare în termen de 30 de zile de la data comunicării, iar verificarea va viza strict aceeași perioadă și același obiect al contestației pentru care s-a emis decizia, inclusiv pentru calculul accesoriilor aferente.

11.7. Prin noul act administrativ fiscal, întocmit conform considerentelor deciziei de soluționare, nu se pot stabili în sarcina contestatorului obligații fiscale mai mari decât cele

din actul desființat, acesta putând fi contestat potrivit legii. În mod corespunzător nu poate fi diminuată pierderea fiscală cu o sumă mai mare decât cea înscrisă în actul desființat.

12. Instrucțiuni pentru aplicarea art. 217 din Codul de procedură fiscală – Respingerea contestației pentru neîndeplinirea condițiilor procedurale

12.1. Contestația poate fi respinsă ca:

a) nedepusă în termen, în situația în care aceasta a fost depusă peste termenul prevăzut de lege;

b) fiind depusă de o persoană lipsită de calitatea de a contesta, în situația în care aceasta este formulată de o persoană fizică sau juridică lipsită de calitate procesuală;

c) fiind depusă de o persoană lipsită de capacitate de exercițiu, potrivit legii;

d) lipsită de interes, în situația în care contestatorul nu demonstrează că a fost lezat în dreptul sau în interesul său legitim;

12.2. Aceste soluții nu sunt prevăzute limitativ.

13. Instrucțiuni pentru aplicarea art. 218 din Codul de procedură fiscală – Comunicarea deciziei și calea de atac

13.1. Decizia de soluționare a contestației se comunică prin modalitățile de comunicare a actului administrativ fiscal prevăzute de art. 44 din Codul de procedură fiscală.

14. Dispoziții tranzitorii privind soluționarea contestațiilor

14.1. Contestațiile formulate de contribuabilii care sunt încadrați în categoria marilor contribuabili și care ulterior depunerii contestației nu mai îndeplinesc condițiile prevăzute de lege pentru marii contribuabili vor fi soluționate de

organul de soluționare competent la data depunerii contestației.

14.2. Contestațiile formulate de contribuabilii mici și mijlocii și care ulterior depunerii contestației îndeplinesc condițiile prevăzute de lege pentru marii contribuabili vor fi soluționate de organul de soluționare competent la data depunerii contestației.

14.3. Contestațiile formulate de un contribuabil care ulterior depunerii contestației își schimbă domiciliul fiscal în condițiile legii vor fi soluționate de organul de soluționare competent la data depunerii contestației.

14.4. În situațiile în care procedura administrativă de soluționare a contestației a fost suspendată până la soluționarea laturii penale, iar instanța judecătorească se pronunță definitiv, competența de soluționare aparține organului de soluționare competent la data rămânerii definitive a hotărârii instanței de judecată.

14.5. În situațiile în care instanța de judecată obligă definitiv la soluționarea pe fond a cauzei, competența de soluționare aparține organului de soluționare competent la data rămânerii definitive a respectivei hotărâri a instanței de judecată.

14.6. *Prin hotărâre definitivă*, în sensul prezentelor instrucțiuni, se va înțelege hotărârea pronunțată de instanța de judecată până la epuizarea căilor ordinare și extraordinare de atac, în condițiile legii.

15. Instrucțiuni privind îndreptarea erorilor materiale din deciziile privind soluționarea contestațiilor

15.1. Procedura de efectuare a corecției erorilor materiale din deciziile de soluționare a contestațiilor cuprinde activitățile ce trebuie efectuate pentru corectarea erorilor materiale.

15.2. Îndreptarea erorilor materiale se va realiza cu respectarea prevederilor art. 48 din Codul de procedură fiscală.

15.3. Prin erori materiale se înțelege orice greșeli de redactare, omisiuni sau mențiuni greșite din actele administrative fiscale, cu excepția acelor care atrag nulitatea actului administrativ fiscal, potrivit legii, sau care privesc fondul actului administrativ fiscal.

15.4. Erorile materiale din deciziile de soluționare a contestațiilor pot fi îndreptate de către organul de soluționare a contestațiilor competent, la inițiativa acestuia, a organului fiscal emitent al actului administrativ fiscal contestat, a contestatorului sau a oricărei persoane direct interesate.

15.5. Prevederile pct. 15.4 nu se aplică deciziilor de soluționare a contestațiilor pentru care s-au exercitat căile de atac prevăzute de lege, iar soluția este definitivă.

15.6. În situația solicitării de îndreptare a unei erori materiale din decizia de soluționare a contestației de către organul fiscal emitent al actului administrativ fiscal contestat, contestator sau altă persoană direct interesată, organul de soluționare a contestației poate solicita și alte documente necesare justificării erorilor.

15.7. Decizia de rectificare a actului care conține erori va avea același număr de înregistrare, la care se adaugă particular „bis” și va purta data emiterii efective.

15.8. Decizia de soluționare a contestației care corectează erori materiale va fi comunicată atât organului fiscal emitent al actului administrativ fiscal contestat, cât și contestatorului sau altor persoane direct interesate. Întocmirea deciziei de soluționare a contestației care corectează erori materiale se face conform pct. 7.4.

16. Instrucțiuni privind publicarea pe site a deciziilor de soluționare a contestațiilor

16.1. În cadrul Direcției generale de soluționare a contestațiilor, birourilor/serviciilor de soluționare contestații din cadrul direcțiilor generale regionale ale finanțelor publice, toate deciziile emise în soluționarea contestațiilor și soluțiile instanțelor judecătorești, după caz, după depersonalizarea lor, se transpun într-un format lizibil pentru a fi postate pe site-ul Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

16.2. Depersonalizarea deciziilor emise în soluționarea contestațiilor se face prin eliminarea oricăror elemente care ar conduce la identificarea persoanelor fizice sau juridice implicate ori a funcționarilor publici care au participat la redactarea și semnarea deciziei, precum și a denumirii direcțiilor de specialitate, în situația în care acestea au fost invocate în cuprinsul deciziei.

În același fel se va proceda și în cazul soluțiilor pronunțate de instanțele judecătorești.

**CJUE: Rambursarea
cheltuielilor medicale
efectuate în străinătate nu
poate fi refuzată atunci când**

o lipsă a materialelor medicale de primă necesitate împiedică asiguratul să beneficieze de tratament spitalicesc în timp util în țara sa

Această imposibilitate trebuie apreciată atât la nivelul ansamblului spitalelor apte să acorde tratamentul din statul membru respectiv cât și în raport cu intervalul de timp în care tratamentul poate fi obținut

Potrivit dreptului Uniunii **1**, un lucrător poate fi autorizat să se deplaseze pe teritoriul unui alt stat membru pentru a beneficia de tratament corespunzător bolii sale. El poate astfel beneficia de prestațiile necesare ca și cum ar fi asigurat în sistemul de asigurări sociale de sănătate din statul respectiv, fiind de la sine înțeles că cheltuielile efectuate sunt rambursate de statul membru de reședință. Acesta din urmă nu poate refuza eliberarea autorizației atunci când tratamentul solicitat figurează printre prestațiile acoperite de legislația sa și când lucrătorului nu i se poate acorda tratamentul respectiv în timp util pe teritoriul său, luând în considerare starea de sănătate a lucrătorului și evoluția probabilă a bolii.

Doamna Petru, cetățean român, suferă de grave afecțiuni vasculare a căror evoluție a necesitat internarea într-un institut de specialitate din Timișoara. În urma investigațiilor medicale la care a fost supusă, s-a luat decizia efectuării unei operații pe cord deschis. În timpul spitalizării sale, doamna Petru a considerat că lipseau

medicamentele și materialele medicale de primă necesitate și că numărul de paturi era insuficient. Ținând cont pe de altă parte de complexitatea intervenției chirurgicale pe care trebuia să o suporte, doamna Petru a decis să se opereze în Germania și a solicitat casei sale de asigurări de sănătate să suporte costurile acestei intervenții.

Cererea a fost respinsă cu motivarea că din cuprinsul raportului medicului curant nu rezulta că prestația solicitată nu putea fi efectuată într-un timp rezonabil în România. Costul total al intervenției s-a ridicat la aproape 18 000 de euro, sumă a cărei rambursare doamna Petru a solicitat-o autorităților române.

Sesizat cu judecarea cauzei, Tribunalul Sibiu solicită Curții de Justiție să stabilească dacă situația în care medicamentele și materialele medicale de primă necesitate lipsesc echivalează cu o situație în care tratamentul medical necesar nu poate fi acordat în statul de reședință, astfel încât un resortisant al acestui stat trebuie, la cerere, să fie autorizat să beneficieze de acest tratament într-un alt stat membru iar costurile intervenției trebuie să fie suportate de sistemul de asigurări sociale de sănătate din statul de reședință.

În hotărârea pronunțată astăzi, Curtea amintește că dreptul Uniunii impune două condiții a căror îndeplinire face obligatorie eliberarea autorizației prealabile de rambursare a cheltuielilor medicale. Mai întâi, tratamentul despre care este vorba trebuie să se numere printre prestațiile prevăzute de legislația statului membru pe teritoriul căruia are reședința asiguratul social. Apoi, tratamentul de care asiguratul social intenționează să beneficieze în străinătate trebuie să nu poată, ținând seama

de starea sa actuală de sănătate și de evoluția probabilă a bolii sale, să îi fie acordat în intervalul de timp necesar în mod normal pentru a obține tratamentul dorit în statul membru

de reședință.

În ceea ce privește această din urmă condiție, Curtea a statuat că autorizația solicitată nu poate fi refuzată atunci când un tratament identic sau care prezintă același grad de eficacitate nu poate fi obținut în timp util în statul membru al cărui rezident este persoana interesată. În scopul de a aprecia dacă această condiție este îndeplinită, instituția competentă trebuie să ia în considerare toate împrejurările care caracterizează fiecare caz concret. Astfel, o lipsă a medicamentelor și a materialelor medicale de primă necesitate poate să facă imposibilă acordarea unui tratament identic sau care prezintă același grad de eficacitate în timp util în statul membru de reședință.

Cu toate acestea, Curtea precizează că această imposibilitate trebuie apreciată, pe de o parte, la nivelul ansamblului spitalelor din statul membru de reședință apte să acorde tratamentul despre care este vorba și, pe de altă parte, în raport cu intervalul de timp în care tratamentul poate fi obținut în timp util.

După cum observă Curtea, guvernul român a arătat că doamna Petru avea dreptul să se adreseze altor spitale care dispuneau, în România, de echipamentul necesar pentru efectuarea intervenției de care avea nevoie. În plus, raportul medicului curant indică faptul că intervenția trebuia efectuată într-un interval de timp de trei luni. Este deci de competența instanței naționale să aprecieze dacă intervenția nu ar fi putut fi realizată în acest interval de timp într-un alt spital din România.

Curtea concluzionează că autorizația de rambursare a cheltuielilor medicale efectuate în străinătate nu poate fi refuzată atunci când o lipsă a medicamentelor și a materialelor medicale de primă necesitate împiedică asiguratul social să beneficieze de tratamentul spitalicesc în timp util în statul membru de reședință. Această imposibilitate trebuie

apreciată atât la nivelul ansamblului spitalelor din acest stat membru apte să acorde tratamentul respectiv cât și în raport cu intervalul de timp în care tratamentul poate fi obținut în timp util.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

1 Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 al Consiliului din 14 iunie 1971 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați, cu lucrătorii care desfășoară activități independente și cu membrii familiilor acestora care se deplasează în cadrul Comunității, în versiunea modificată și actualizată prin Regulamentul (CE) nr. 118/97 al Consiliului din 2 decembrie 1996 (JO 1997, L 28, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 4, p. 35).

CJUE: Taxe cu efect echivalent unei taxe vamale. Impozite interne. Prelevare datorată de importator

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a șaptea)

2 octombrie 2014(*)

„Trimitere preliminară – Taxe cu efect echivalent unei taxe vamale – Impozite interne – Prelevare la importul de efluenți zootehnici importați în Regiunea Flamandă – Articolele 30 TFUE și 110 TFUE – Prelevare datorată de importator – Prelevări diferite după cum efluenții zootehnici sunt importați sau provin din Regiunea Flamandă”

În cauza C-254/13,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de hof van beroep te Brussel (Belgia), prin decizia din 28 februarie 2013, primită de Curte la 8 mai 2013, în procedura

Orgacom BVBA

împotriva

Vlaamse Landmaatschappij,

CURTEA (Camera a șaptea),

compusă din domnul J. L. da Cruz Vilaça (raportor), președinte de cameră, domnii G. Arestis și A. Arabadjiev, judecători,

avocat general: doamna E. Sharpston,

grefier: doamna M. Ferreira, administrator principal,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru Orgacom BVBA, de F. Janssen și de G. Peeters, advocaten;

– pentru guvernul belgian, de T. Materne și de J.-C. Halleux, în calitate de agenți;

– pentru Comisia Europeană, de C. Soulay și de W.

Roels, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii,
luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolelor 30 TFUE și 110 TFUE.

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Orgacom BVBA (denumită în continuare „Orgacom”), pe de o parte, și Vlaamse Landmaatschappij (Societatea spațiilor publice flamandă, denumită în continuare „VLM”), agenție externă a guvernului flamand responsabilă cu amenajarea și gestionarea spațiilor publice în Regiunea Flamandă, cu privire la anumite prelevări la import solicitate de la Orgacom.

Cadrul juridic

Reglementarea belgiană

3 Decretul Regiunii Flamande din 23 ianuarie 1991 privind protecția mediului împotriva poluării prin îngrășăminte, astfel cum a fost modificat prin Decretul din 28 martie 2003 (denumit în continuare „Decretul privind îngrășămintele”), aplicabil la data faptelor din litigiul principal, supunea producătorii, importatorii și utilizatorii de îngrășăminte din Regiunea Flamandă unor prelevări pecuniare. Acesta a fost abrogat prin Decretul Regiunii Flamande din 22 decembrie 2006 privind protecția apelor împotriva poluării cauzate de nitrați din surse agricole.

4 Articolul 21 din decretul menționat prevedea la alineatul 1, aplicabil producției de efluenți zootehnici în Regiunea Flamandă:

„Se instituie o taxă de bază BH1 asupra producției de efluenți zootehnici, în favoarea Mestbank [un departament intern al VLM], în sarcina oricărui producător în întreprinderea căruia producția de efluenți zootehnici MPp a depășit în cursul anului calendaristic anterior 300 de kg de anhidridă fosforică. Cuantumul acestei taxe de bază BH1 se calculează potrivit următoarei formule:

$$BH1 = (MPp \times Xdmp) + (MPBn \times Xdmn)$$

unde:

– MPp = producția brută de efluenți zootehnici, exprimată în kg de P₂O₅;

– MPBn = producția brută de efluenți zootehnici, exprimată în kg de N;

– Xdmp = cota de impozit pentru producția de efluenți zootehnici în EUR/kg de P₂O₅;

– Xdmn = cota de impozit pentru producția de efluenți zootehnici în EUR/kg de N.

Pentru aplicarea acestor dispoziții, prin producția brută de efluenți zootehnici MPBn exprimată în kg de N se înțelege: producția șeptelului mediu în crescătorie și/sau în exploatarea agricolă în anul calendaristic anterior și cantitățile de excreție brute corespunzătoare per animal, exprimate în kg de N.

Șeptelul mediu pentru fiecare dintre speciile vizate este determinat împărțind la doisprezece suma cotelor de animale înregistrate lunar. Cantitățile de excreții brute per animal, exprimate în kg de N, sunt fixate pe o bază forfetară sau reală, în aplicarea bilanțului de excreție, astfel cum este acesta prevăzut la articolul 20bis, conform articolului 5.

Cotele de impozit citate anterior se determină după cum

urmează:

- Xdmp = 0,0111 EUR/kg de P₂O₅;
- Xdmn = 0,0111 EUR/kg de N.”

5 Articolul 21 din Decretul privind îngrășămintele prevedea la alineatul 5, aplicabil importului în Regiunea Flamandă de surplusuri de efluenți zootehnici:

„Se instituie o prelevare de bază de care va beneficia în totalitate Mestbank și care trebuie plătită de fiecare importator de surplusuri de efluenți zootehnici. Cuantumul acestei prelevări de bază se stabilește la 2,4789 euro pe tonă de surplus de îngrășăminte importat în Regiunea Flamandă în anul calendaristic anterior.”

Jurisprudența Cour constitutionnelle belgiene

6 Cour constitutionnelle (Curtea Constituțională) a considerat la punctul B.6. din hotărârea nr. 123/2010 din 28 octombrie 2010 (*Belgisch Staatsblad*, 23 decembrie 2010, p. 81723), privind compatibilitatea articolului 21 alineatul 5 din Decretul privind îngrășămintele cu principiile uniunii economice și monetare belgiene:

„[...] este suficient să se constate că [prelevarea prevăzută la articolul menționat], care este legată de depășirea limitei teritoriale care este stabilită între regiuni în temeiul Constituției, are un efect egal cu cel al unei taxe vamale întrucât afectează mai grav îngrășămintele importate în Regiunea Flamandă decât îngrășămintele produse în această regiune.”

Litigiul principal și întrebările preliminare

7 Orgacom este o întreprindere stabilită în Belgia, în Regiunea Flamandă, specializată în producția îngrășămintelor organice. În cadrul activității sale, Orgacom importă efluenți

zootehnici proveniți din Regiunea Valonă și din Țările de Jos, pe care îi transformă în amelioratori de sol și în îngrășăminte organice, care sunt ulterior exportate către alte state membre ale Uniunii Europene.

8 Orgacom a fost supusă, în temeiul articolului 21 alineatul 5 din Decretul privind îngrășămintele, unei prelevări de 28 071,16 euro pentru exercițiul fiscal 2002 (anul de producție 2001) și unei prelevări de 7 999,41 euro pentru exercițiul fiscal 2004 (anul de producție 2003).

9 Prin scrisorile din 20 decembrie 2005 și din 18 august 2005, Orgacom a sesizat VLM cu reclamații împotriva prelevării aferente exercițiului fiscal 2002 și, respectiv, împotriva prelevării aferente exercițiului fiscal 2004. VLM a declarat aceste două reclamații neîntemeiate prin deciziile adoptate la 27 noiembrie 2006 și, respectiv, la 11 august 2006.

10 Ulterior, Orgacom a introdus în fața rechtbank van eerste aanleg te Brussel (Tribunalul de Primă Instanță din Bruxelles) o acțiune împotriva deciziilor de respingere a reclamațiilor sale, care a fost de asemenea respinsă ca fiind neîntemeiată prin hotărârea din 17 octombrie 2008.

11 Orgacom a formulat apel împotriva acestei hotărâri la instanța de trimitere. În susținerea apelului său, pârâta din litigiul principal arată că prelevările care i-au fost impuse constituie taxe cu efect echivalent taxelor vamale, contrare articolului 30 TFUE, sau, cel puțin, impozite interne discriminatorii, interzise de articolul 110 TFUE.

12 În aceste condiții, hof van beroep te Brussel (Curtea de Apel din Bruxelles) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Prelevarea la import prevăzută la articolul 21 alineatul 5 din [Decretul privind îngrășămintele], care este datorată exclusiv pentru surplusul de îngrășăminte rezultat

atât din importul de îngrășăminte de origine animală, cât și de alte tipuri de îngrășăminte din celelalte state membre în Regiunea Flamandă, indiferent dacă acestea sunt prelucrate în continuare sau sunt introduse pe piață pe teritoriul regiunii și care, pentru aceste surplusuri de îngrășăminte, se colectează de la importator, în timp ce pentru surplusurile de îngrășăminte produse pe teritoriul regiunii aceasta se colectează de la producător, trebuie să fie considerată o taxă cu efect echivalent taxelor vamale la import prevăzute la articolul 30 TFUE, în pofida faptului că statul membru care exportă surplusurile de îngrășăminte prevede în cazul exportului acestora în alte state membre chiar o diminuare a prelevării?

2) [În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare:] trebuie să se considere în acest caz că prelevarea la import menționată este o taxă discriminatorie în sensul articolului 110 TFUE, instituită asupra produselor din celelalte state membre, întrucât, în cazul îngrășămintelor de origine animală produse pe teritoriul național, se percepe o prelevare de bază, care este prevăzută de o reglementare națională și al cărei tarif este diferit în funcție de procedura de producție, în timp ce, în cazul surplusurilor de îngrășăminte importate, indiferent de procedura de producție (printre altele, a originii animale sau a conținutului de P_2O_5 și N), se percepe o prelevare la import având un tarif unitar situat peste tariful cel mai mic al prelevării de bază pentru îngrășămintele de origine animală produse în Regiunea Flamandă în cuantum de 0,00 euro, în pofida faptului că statul membru care exportă surplusurile de îngrășăminte prevede în cazul exportului acestora în alte state membre chiar o diminuare a prelevării?"

Cu privire la admisibilitatea cererii de decizie preliminară

13 Comisia Europeană exprimă îndoieli cu privire la admisibilitatea cererii de decizie preliminară, întrucât cadrul factual și juridic în temeiul căruia au fost formulate

obiecțiunile nu a fost prezentat într-un mod suficient de clar de către instanța de trimitere. Potrivit Comisiei, aceasta din urmă nu explică în mod clar nici pentru ce motive precise se ridică întrebări cu privire la interpretarea articolelor 30 TFUE și 110 TFUE în cauza principală.

14 În această privință, trebuie amintit că, în cadrul unei proceduri conforme articolului 267 TFUE, întemeiată pe o separare clară a funcțiilor între instanțele naționale și Curte, numai instanța națională sesizată cu soluționarea litigiului și care trebuie să își asume răspunderea pentru hotărârea judecătorească ce urmează a fi pronunțată are competența să aprecieze, luând în considerare particularitățile cauzei, atât necesitatea unei decizii preliminare, pentru a fi în măsură să pronunțe propria hotărâre, cât și relevanța întrebărilor adresate Curții. În consecință, în cazul în care întrebările adresate privesc interpretarea dreptului Uniunii, Curtea este, în principiu, obligată să se pronunțe (*Hotărârea Donau Chemie și alții*, C-536/11, EU:C:2013:366, punctul 15).

15 Astfel, Curtea poate refuza să se pronunțe asupra unei întrebări preliminare adresate de o instanță națională numai dacă este evident că interpretarea solicitată a dreptului Uniunii nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal, atunci când problema este de natură ipotetică sau atunci când Curtea nu dispune de elementele de fapt sau de drept necesare pentru a răspunde în mod util la întrebările care îi sunt adresate (*Hotărârea Donau Chemie și alții*, EU:C:2013:366, punctul 16).

16 Or, trebuie să se observe că, în cererea sa de decizie preliminară, instanța de trimitere a prezentat în suficientă măsură, chiar dacă în mod succint, atât cadrul factual, cât și conținutul dispozițiilor naționale aplicabile, precum și relevanța dispozițiilor din dreptul Uniunii a căror interpretare o solicită pentru soluționarea litigiului. În special, în această privință, din cererea respectivă reiese

că, în cazul unui răspuns afirmativ al Curții la întrebările adresate, actele de impozitare în discuție în litigiul principal vor trebui să fie anulate.

17 Având în vedere aceste elemente, trebuie să se concluzioneze că cererea de decizie preliminară este admisibilă.

Cu privire la întrebările preliminare

18 Prin intermediul întrebărilor formulate, care trebuie examinate împreună, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 30 TFUE sau articolul 110 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei taxe precum cea prevăzută la articolul 21 alineatul 5 din Decretul privind îngrășămintele, care este aplicabilă exclusiv importurilor în Regiunea Flamandă de surplusuri de efluenți zootehnici și de alte tipuri de îngrășămintă, care se colectează de la importator, în timp ce taxa pentru surplusurile de îngrășămintă produse pe teritoriul flamand se colectează de la producător, și care este calculată potrivit unei cote unice, pe tonă și independent de procesul de producție, în timp ce taxa de bază la care sunt supuși efluenții zootehnici care sunt produși pe teritoriul flamand este calculată potrivit unei cote care variază în funcție de procesul de producție, cota cea mai redusă fiind de 0 euro în cazul producției brute de anhidridă fosforică care nu depășește 300 de kilograme în cursul anului calendaristic anterior.

19 În acest context, instanța menționată solicită de asemenea să se stabilească dacă faptul că statul membru de origine al produselor importate vizate prevede o diminuare a impozitului în cazul exportului către alte state membre poate avea un efect asupra interpretării care trebuie dată articolelor 30 TFUE și 110 TFUE.

20 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că dispozițiile

Tratatului FUE referitoare la taxele cu efect echivalent și cele referitoare la impozitele interne discriminatorii nu sunt aplicabile în mod cumulativ, astfel încât aceeași măsură nu poate, în sistemul tratatului, să facă parte simultan din aceste două categorii (Hotărârea Stadtgemeinde Frohnleiten și Gemeindebetriebe Frohnleiten, C-221/06, EU:C:2007:657, punctul 26).

21 Prin urmare, trebuie să se examineze, în primul rând, dacă prelevarea prevăzută la articolul 21 alineatul 5 din Decretul privind îngrășămintele poate fi calificată drept taxă cu efect echivalent taxelor vamale la import în sensul articolului 30 TFUE. Dacă nu aceasta este situația, va trebui să se verifice, în al doilea rând, dacă prelevarea menționată constituie un impozit intern discriminatoriu interzis de articolul 110 TFUE.

22 În ceea ce privește calificarea taxei în litigiu drept taxă cu efect echivalent unei taxe vamale, trebuie amintit de la bun început că, astfel cum Curtea a constatat în mai multe rânduri, justificarea interzicerii taxelor vamale și a oricăror taxe cu efect echivalent constă în obstacolul pe care sarcinile pecuniare, fie ele minime, aplicate în considerarea trecerii frontierei, îl constituie pentru circulația mărfurilor, agravat de formalitățile administrative consecutive (Hotărârea Comisia/Germania, C-389/00, EU:C:2003:111, punctul 22).

23 În această privință, rezultă dintr-o jurisprudență constantă că orice sarcină pecuniară, chiar dacă este minimă, impusă unilateral asupra mărfurilor în temeiul faptului că trec frontiera, oricare ar fi denumirea și modul de aplicare ale acesteia, și care nu reprezintă o taxă vamală propriu-zisă constituie o taxă cu efect echivalent în sensul articolelor 28 TFUE și 30 TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea Stadtgemeinde Frohnleiten și Gemeindebetriebe Frohnleiten, EU:C:2007:657, punctul 27).

24 Pe de altă parte, reiese din jurisprudența Curții că o taxă impusă cu ocazia trecerii unei limite teritoriale în interiorul unui stat membru constituie o taxă cu efect echivalent unei taxe vamale (a se vedea Hotărârea Carbonati Apuani, C-72/03, EU:C:2004:506, punctul 25 și jurisprudența citată).

25 În cauza principală, din elementele aflate la dispoziția Curții reiese că taxa în cauză privește importatorii de surplusuri de efluenți zootehnici pe import. În plus, cuantumul prelevării este „[stabilit] la 2,478 euro pe tonă de surplus de îngrășăminte importat în Regiunea Flamandă în anul calendaristic trecut”. În consecință, trebuie constatat că taxa prevăzută la articolul 21 alineatul 5 din Decretul privind îngrășămintele se aplică îngrășămintelor care nu sunt de origine flamandă ca rezultat al importului lor în Regiunea Flamandă, astfel încât prelevarea în litigiu este colectată pentru aceste îngrășăminte în temeiul trecerii frontierei acestei regiuni, trecerea menționată trebuind să fie considerată fapt generator al taxei în cauză.

26 În aceste condiții, trebuie să se concluzioneze că taxa prevăzută la articolul 21 alineatul 5 din Decretul privind îngrășămintele constituie o taxă cu efect echivalent unei taxe vamale, interzisă de articolul 30 TFUE.

27 Calificarea drept taxă cu efect echivalent unei taxe vamale a taxei prevăzute în dispoziția menționată din Decretul privind îngrășămintele nu poate fi repusă în discuție prin argumentul Regatului Belgiei, potrivit căruia această taxă, având în vedere existența unei prelevări similare impuse asupra îngrășămintelor produse în Regiunea Flamandă, ar face parte integrantă dintr-un sistem general de impozite interne aplicat în mod sistematic, potrivit aceluiași criterii obiective, produselor naționale și produselor importate și exportate, și ar trebui, în consecință, să fie apreciată în lumina articolului 110 TFUE.

28 În această privință, este necesar să se arate, pe de o parte, că caracteristica esențială a unei taxe cu efect echivalent, care o distinge de un impozit intern de natură generală, constă în împrejurarea că prima se aplică exclusiv produsului care trece frontiera ca atare, în timp ce a doua se aplică în același timp produselor importate, exportate și naționale (a se vedea în acest sens Hotărârea Michaïlidis, C-441/98 și C-442/98, EU:C:2000:479, punctul 22).

29 Pe de altă parte, trebuie amintit că, pentru a face parte dintr-un sistem general de impozite interne, sarcina fiscală considerată trebuie să aplice produsului intern și produsului exportat identic același impozit în același stadiu al comercializării și că faptul generator al impozitului trebuie să fie de asemenea identic pentru cele două produse (a se vedea în acest sens Hotărârea Michaïlidis, EU:C:2000:479, punctul 23).

30 În ceea ce privește cauza principală, este necesar să se constate, mai întâi, că, astfel cum s-a subliniat la punctul 25 din prezenta hotărâre, taxa prevăzută la articolul 21 alineatul 5 din Decretul privind îngrășămintele se aplică produselor, ca atare, care trec frontiera Regiunii Flamande.

31 În continuare, nu se contestă că această taxă se colectează de la importatori, în timp ce sarcina similară prevăzută la articolul 21 alineatul 1 din decretul menționat se colectează de la producători. Cele două taxe nu sunt, așadar, colectate în același stadiu al comercializării.

32 În sfârșit, cele două taxe sunt calculate potrivit unor metode diferite, ceea ce poate determina, astfel cum a arătat Cour constitutionnelle belgiană în hotărârea sa nr. 123/2010 din 28 octombrie 2010 și cel puțin în cazurile în care quantumul taxei pe producție este de 0 euro, o impozitare mai oneroasă pentru produsul importat decât pentru cel produs în Regiunea Flamandă.

33 În consecință, argumentul Regatului Belgiei nu poate fi primit.

34 În plus, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă, în cazurile în care statul membru de origine al îngrășămintelor aplică o reducere a taxelor în caz de export către alte state membre, o taxă precum taxa la import în discuție în litigiul principal ar putea fi exclusă de la calificarea ca taxă cu efect echivalent unei taxe vamale, astfel cum susține VLM, având în vedere necesitatea de a menține controlul asupra stocurilor flamande de îngrășăminte și de a proteja producția internă împotriva măsurilor externe anticoncurențiale și care sunt, în plus, nocive pentru mediul din Regiunea Flamandă.

35 În această privință, Curtea a precizat deja că taxele vamale și taxele cu efect echivalent unor astfel de taxe sunt interzise indiferent de orice considerație privind scopul pentru care au fost instituite, precum și de destinația veniturilor pe care acestea le procură (a se vedea în acest sens Hotărârea Brachfeld și Chougol Diamond, 2/69 și 3/69, EU:C:1969:30, punctul 19, precum și Hotărârea Carbonati Apuani, EU:C:2004:506, punctul 31).

36 Pe de altă parte, este necesar să se arate că articolul 21 alineatul 5 din Decretul privind îngrășămintele impune o prelevare care se aplică, fără distincție, tuturor efluenților zootehnici importați, fără ca aplicarea sa să fie limitată la ipotezele în care statul membru de origine prevede o reducere de taxe în caz de export al acestor produse, astfel cum este cazul, în speță, pentru Regatul Țărilor de Jos.

37 Din ansamblul considerațiilor care precedă rezultă că trebuie să se răspundă la întrebările adresate că articolul 30 TFUE se opune unei taxe precum cea prevăzută la articolul 21 alineatul 5 din Decretul privind îngrășămintele, care este aplicabilă exclusiv importurilor în Regiunea Flamandă de surplusuri de efluenți zootehnici și de alte tipuri de

îngrășăminte, care se colectează de la importator, în timp ce taxa pentru surplusurile de îngrășăminte produse pe teritoriul flamand se colectează de la producător, și care este calculată potrivit unor modalități diferite de cele care guvernează calculul acestei din urmă taxe. În această privință, nu prezintă importanță faptul că statul membru din care sunt importate surplusurile de efluenți zootehnici în Regiunea Flamandă aplică o reducere a impozitării în cazul exportului acestor surplusuri către alte state membre.

Cu privire la cheltuielile de judecată

38 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a șaptea) declară:

Articolul 30 TFUE se opune unei taxe precum cea prevăzută la articolul 21 alineatul 5 din Decretul Regiunii Flamande din 23 ianuarie 1991 privind protecția mediului împotriva poluării prin îngrășăminte, astfel cum a fost modificat prin Decretul din 28 martie 2003, care este aplicabilă exclusiv importurilor în Regiunea Flamandă de surplusuri de efluenți zootehnici și de alte tipuri de îngrășăminte, care se colectează de la importator, în timp ce taxa pentru surplusurile de îngrășăminte produse pe teritoriul flamand se colectează de la producător, și care este calculată potrivit unor modalități diferite de cele care guvernează calculul acestei din urmă taxe. În această privință, nu prezintă importanță faptul că statul membru din care sunt importate surplusurile de efluenți zootehnici în Regiunea Flamandă aplică o reducere a impozitării în cazul exportului acestor surplusuri către alte state membre.

Semnături

Sursa: www.curia.europa.eu

ICCJ – Contribuții la fondul pentru mediu. Termen de prescripție a dreptului organului fiscal de a stabili obligații fiscale. Înteruperea termenului

R O M A N I A

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr. 951/2014	Dosar nr. 9340/2/2012
----------------------	-----------------------

Ședința publică de la 26 februarie 2014

Asupra recursurilor de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Obiectul acțiunii

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel București, secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, la data de 14 decembrie 2012, reclamanta SC S.C. SA, a solicitat instanțe, în contradictoriu cu pârâta Administrația Fondului pentru Mediu, să dispună anularea deciziei din 31 iulie 2012

emisă de Ministerul Mediului, Administrația Fondului pentru Mediu, a deciziei din 31 mai 2012 și a raportului de inspecție fiscală din 31 mai 2012 efectuat de Administrația Fondului pentru Mediu, privind obligații fiscale suplimentare de plată la Fondul pentru Mediu.

Hotărârea instanței de fond

Prin sentința civilă nr. 2139 din 25 iunie 2013, a Curții de Apel București, a fost admisă în parte acțiunea formulată de reclamanta SC S.C. SA în contradictoriu cu pârâta Administrația Fondului pentru Mediu, fiind anulate în parte actele contestate, respectiv decizia din 31 iulie 2012, decizia din 31 mai 2012 și raportul de inspecție fiscală din 31 mai 2012 pentru suma de 55.686,36 RON, aferentă perioadei 2003-2006.

În motivarea sentinței, instanța a reținut în esență că pentru debitul aferent anilor 2003-2006 sunt incidente dispozițiile art. 91 alin. (1) și alin. (2) din O.G. nr. 92/2003, care prevede că „Dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel.

(2) Termenul de prescripție a dreptului prevăzut la alin. (1) începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală potrivit art. 23, dacă legea nu dispune altfel.”

Susținerea intimată în sensul că prin depunere declarațiilor fiscale pentru anul 2007 s-a realizat o recunoaștere a debitului cu consecința întreruperii termenului de prescripție a fost apreciată ca neîntemeiată, în condițiile în care declarațiile fiscale aferente anului 2007 nu cuprindeau sumele imputate prin decizia contestată. Pentru ca recunoașterea să conducă la întreruperea termenului de prescripție, ar trebui ca aceasta să se refere la sumele pretinse de intimată, nu la obligația generică de achitare a unor obligații la fondul

pentru mediu. Declarațiile aferente anului 2007 reprezintă, mai degrabă, o negare a datoriei, în condițiile în care, în aceste declarații nu sunt cuprinse sumele pretinse de intimată ci doar sumele recunoscute și, de altfel, achitate de reclamantă în termenul legal.

Față de dispozițiile art. 24 C. proc. fisc. Curtea a constatat că debitul aferent anilor 2003-2006 este stins ca urmare a prescripției.

În ceea ce privește restul debitului calculat de intimată, Curtea a constatat că, în condițiile în care actele contabile ale reclamantei nu conțineau informații concrete care să permită calcularea exactă a cantității de deșeuri pentru care se impune plata contribuției la fondul pentru mediu, devin incidente dispozițiile art. 67 alin. (1) din O.G. nr. 92/2003 potrivit căruia „Organul fiscal stabilește baza de impunere și obligația fiscală de plată aferentă, prin estimarea rezonabilă a bazei de impunere, folosind orice probă și mijloc de probă prevăzute de lege, ori de câte ori acesta nu poate determina situația fiscală corectă.”

Utilizarea datelor din contabilitatea anilor 2003-2006 a fost apreciată de instanță ca fiind rezonabilă, în condițiile în care nu a existat un alt reper mai apropiat, la care organul de control să se fi putut raporta.

În ceea ce privește nedeclararea unor ambalaje din plastic, Curtea a reținut că, reclamanta nu a administrat probe concludente din care să rezulte susținerile menționate.

Referitor la predarea responsabilității, s-a reținut că nu s-au depus acte referitoare la cantitatea de deșeuri valorificate de firma SC E.R.A. SA, situație în care reclamantei îi revine obligația de plată la Fondul pentru mediu a contribuției pentru ambalajele, care nu figurează ca recuperate și valorificate.

Recursul exercitat în cauză

Împotriva sentinței civile nr. 2139 din 25 iunie 2013 a Curții de Apel București au declarat recurs ambele părți, respectiv atât reclamanta SC S.C. SA cât și pârâta Administrația Fondului pentru Mediu.

Recurenta-reclamantă SC S.C. SA solicită prin recursul declarat, admiterea recursului, modificarea sentinței recurate, în sensul admiterii în tot a acțiunii și anularea în tot a actelor contestate, emise de pârâtă.

În dezvoltarea motivelor de recurs, recurenta-reclamantă a prezentat pe larg situația de fapt expusă și prin cererea de chemare în judecată, concluzionând că instanța de fond a interpretat în mod greșit probatoriul administrat raportat la normele de drept incidente în cauză.

Astfel, prin încheierea contractelor, privind preluarea obligațiilor de valorificare și reciclare a deșeurilor de ambalaje și a obligațiilor de raportare a datelor, cu SC E.R.A. SA, începând cu anul 2006 SC S.C. SA și-a îndeplinit obligațiile prevăzute de H.G. nr. 261/2005 privind gestionarea ambalajelor și a deșeurilor de ambalaje.

Legea permite ca operatorii economici care introduc pe piață ambalaje, să poată transfera responsabilitățile specifice în vederea valorificării, context în care, reclamanta nu mai poate fi obligată la plata unor obligații fiscale suplimentare, din moment ce transferul de responsabilități a operat, conform contractelor încheiate către SC E.R.A. SA.

În mod greșit, instanța de fond, a reținut că determinarea bazei de impunere pentru perioada 2007-2011 a fost stabilită corect de organele fiscale, fără să țină cont de dispozițiile art. 67 C. proc. fisc., dispoziții ce vizează estimarea rezonabilă.

De asemenea, în mod greșit, la estimarea bazei de impunere pentru perioada 2006-2011 s-a raportat la baza de impunere a anilor 2003-2006, în condițiile în care, este de notorietate,

evoluția echipamentelor IT ce au dus la reducerea cantității de ambalaje.

Organele fiscale cu nesocotit prevederile art. 67 C. proc. fisc., în ceea ce privește obligația de identificare a acelor elemente care sunt cele mai apropiate situației de fapt fiscale.

În concluzie, instanța de fond a făcut o interpretare și aplicare greșită a textelor de lege, respectiv art. 67 C. proc. fisc., iar sentința cuprinde motive contradictorii.

Astfel, estimarea greșită a bazei de impunere prin raportare la anii 2003-2006, obligațiile fiscale suplimentar stabilite în plus în sarcina SC S.C. SA sunt în cuantum de 769.386,45 RON, vătămarea suferită în urma estimării fiind evidentă.

Organele fiscale aveau la îndemână o serie de metode de estimare a bazei de impunere, atunci când contribuabilul nu deține documente pe baza cărora aceasta să poată fi stabilită. (Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 3389/2011).

Un exemplu în acest sens este metoda marjei presupune estimarea veniturilor unui contribuabil și aplicarea unui procent corespunzător de marjă, pentru a obține profitul impozabil, iar procentele sau propunerile pot fi determinate din datele cunoscute de contribuabilul verificat, sau obținute de la alte entități cu activități similare ori de la instituții care calculează și publică astfel de procente sau propuneri.

Ca urmare, aplicând corect dispozițiile legale incidente, se impune admiterea recursului, modificarea sentinței recurate, în sensul admiterii în tot a acțiunii formulate.

Recurenta-pârâtă, Administrația Fondului pentru mediu, prin recursul formulat, solicită modificarea sentinței recurate în sensul respingerii în tot a acțiunii formulate de reclamanta

SC S.C. SA.

În dezvoltarea motivelor de recurs, întemeiate în drept pe dispozițiile art. 304 pct. 9 C. proc. civ., recurenta arată că, în mod greșit, prima instanță a reținut ca obligații fiscale aferente anilor 2003-2006 sunt prescrise, fără să țină cont că prin depunerea de către contribuabil a declarațiilor fiscale, după expirarea termenului legal, duce la întreruperea termenului de prescripție, conform ar. 92 alin. (1) lit. b) din O.G. nr. 92/2003.

În anul 2007, SC S.C. SA a depus declarații privind obligațiile la Fondul pentru mediu, săvârșind astfel un act de recunoaștere a dreptului Administrației Fondului pentru mediu de a stabili obligații fiscale.

Ca urmare, față de dispozițiile art. 92 din O.G. nr. 92/2003 privind C. proc. fisc., la data depunerii de contribuabil a declarației fiscale, după expirarea termenului legal de depunere a acesteia, are loc întreruperea termenului de prescripției, în cauză impunându-se respingerea în tot a acțiunii formulate de SC S.C. SA.

SC S.C. SA a formulat întâmpinare la recursul formulat de recurenta Administrația Fondului pentru mediu, solicitând, în esență, respingerea recursului ca nefondat.

Hotărârea instanței de recurs

Analizând sentința recurată în raport de criticile formulate de ambele recurente, de probatoriul administrat în cauză și dispozițiile legale incidente, se constată că nu subzistă motive de modificare sau casare a sentinței recurate.

Astfel, administrația Fondului pentru mediu, prin raportul de inspecție fiscală din 31 mai 2012, a stabilit că recurenta-reclamantă SC S.C. SA datorează bugetului de stat suma de 825.075 RON cu titlu de obligații fiscale suplimentare, majorări și penalități pentru perioada 3 octombrie 2003-31

decembrie 2011.

Inspekția fiscală desfășurată de recurenta-pârâtă în perioada 3 mai 2012-30 mai 2012 a avut ca obiect verificarea legalității și conformității declarațiilor fiscale, corectitudinii și exactității îndeplinirii obligațiilor de către contribuabil în raport de dispozițiile legale incidente.

Având în vedere raportul de inspecție fiscală întocmit, ulterior a fost emisă și decizia de impunere din 31 mai 2012, privind obligațiile fiscale suplimentare de plată la Fondul de mediu stabilite în sarcina SC S.C. SA.

Împotriva celor două acte fiscale menționate, a formulat contestație SC S.C. SA, contestație ce a fost respinsă prin decizia din 31 iulie 2012.

Instanța de fond a admis, în parte contestația formulată de reclamantă, în sensul că a anulat actele fiscale contestate, pentru debitul aferent anilor 2003-2006, în cuantum de 55.686,36 RON, având în vedere că pentru obligațiile suplimentare aferente perioadei menționate a intervenit termenul de prescripție.

Recursul declarat de recurenta-pârâtă Administrația Fondului pentru mediu vizează exclusiv, interpretarea și aplicarea în cauză, a dispozițiilor art. 92 alin. (1) și art. 2 din O.G. nr. 92/2003, critici ce se încadrează în dispozițiile art. 304 pct. 9 C. proc. civ.

Acest motiv de recurs nu poate fi reținut, având în vedere că instanța de fond a interpretat și aplicat corect dispozițiile legale vizând prescripția dreptului de a stabili obligații fiscale din perspectiva dispozițiilor art. 91-art. 92 C. proc. fisc. raportat la art. 16-art. 17 din Decretul nr. 267/1958.

În materie fiscală, prescripția extinctivă stinge răspunderea fiscală a contribuabililor, persoane fizice și persoane juridice, care sunt exonerate de plata obligațiilor bugetare

ce cad în sarcina lor. C. proc. fisc., conține prevederi categorice, statuând în acest sens, că toate creanțele fiscale „se sting prin încasare, compensare, executare silită, scutire, anulare, prescripție și prin alte modalități prevăzute de lege”, art. 24. din Legea nr. 92/2003.

Normele juridice care reglementează prescripția răspunderii fiscale sunt imperative, iar efectul se produce ope legis.

Potrivit art. 91 alin. (1) C. proc. fisc., dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termenul de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel, iar potrivit alin. (2) al aceluiași articol, termenul de prescripție de 5 ani, începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală.

Prin împlinirea termenului de prescripție, se înțelege determinarea momentului în care expiră termenul de prescripție, iar această determinare implică cunoașterea următoarelor elemente:

- termenul de prescripție aplicabil;
- începutul acestui termen;
- dacă a intervenit sau nu vreun caz de suspendare sau întrerupere a prescripției;
- regulile de calcul ale termenului de prescripție;

În speța de față, termenul de prescripție aplicabil este de 5 ani, conform art. 91 alin. (1) C. proc. fisc., termen ce a început să curgă la data de la 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală.

Astfel, pentru creanțele fiscale aferente anului 2003, termenul de prescripție a început să curgă de la 1 ianuarie 2004 și s-a împlinit în ianuarie 2009; pentru creanțele fiscale aferente anului 2004, termenul de prescripție a început să curgă de la 1 ianuarie 2005 și s-a împlinit în

ianuarie 2010; pentru creanțele fiscale aferente anului 2005, termenul de prescripție a început să curgă la data de 1 ianuarie 2006 și s-a împlinit în ianuarie 2011; iar pentru creanțele fiscale aferente anului 2006, termenul de prescripție a început să curgă la 1 ianuarie 2005 și s-a împlinit în ianuarie 2012.

Pentru creanțele fiscale aferente anilor 2003, 2004, 2005 sunt aplicabile dispozițiile art. 92 C. proc. fisc. anterior modificării dispusă prin O.G. nr. 29/2011, iar pentru creanțele fiscale aferente anului 2006 sunt aplicabile dispozițiile art. 92 C. proc. fisc. modificate [art. 11 alin. (4) din O.G. nr. 29/2011].

Susținerea recurentei, în sensul că declarațiile fiscale depuse de reclamanta SC S.C. SA, în luna mai 2007 reprezintă o recunoaștere a datoriei (săvârșind astfel un „act de recunoaștere a dreptului Administrației Fondului pentru Mediu de a stabili obligații la Fondul pentru mediu”) nu are un fundament legal, întrucât în declarațiile rectificative depuse în anul 2007, nu sunt cuprinse obligațiile fiscale stabilite prin actele fiscale emise în anul 2012 de către recurenta-pârâtă, aspect reținut corect de către instanța de fond.

Întreruperea prescripției prin recunoașterea creanței, așa cum susține recurenta, presupune acte care să exprime voința neîndoielnică de a-și executa obligațiile fiscale dar în declarațiile fiscale rectificative depuse în mai 2007, nu se regăsesc sumele cuprinse în titlul executoriu contestat.

Ca urmare, termenul prevăzut de art. 91 alin. (1) C. proc. fisc., calculat conform art. 68 și art. 91 alin. (2) din același act normativ, era împlinit pentru creanțele fiscale aferente perioadei 2003-2006 la data când s-a declanșat inspecția fiscală, deoarece în termenul de 5 ani, calculat pentru fiecare an fiscal, nu a intervenit o cauză de suspendare sau întrerupere din cele prevăzute la art. 92 C. proc. fisc., motivele de recurs invocate de recurenta

Administrația Fondului pentru mediu, nefiind incidente în cauza dedusă judecății.

Recursul declarat de recurenta-reclamantă SC S.C. SA vizează interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale pentru creanțele stabilite suplimentar în sarcina sa pentru perioada 2007-2012, motiv de recurs ce urmează a fi analizat din perspectiva dispozițiilor art. 304 pct. 9 C. proc. civ.

În urma controlului efectuat de organele fiscale, s-a constatat că SC S.C. SA a introdus pe piață bunuri ambalate, calculatoare și TV, telecomunicații și media, echipamente birou, componente și accesorii PC și consumabile, tablete, laptop-uri, camere foto, net working, accesorii PC, diverse piese, iar pentru ambalajele introduse pe piața națională era responsabilă fiscal în raport de H.G. nr. 621/2005, privind gestionarea ambalajelor și a deșeurilor de ambalaje.

Facturile întocmite de recurenta-pârâtă pentru achizițiile intracomunitare, din perioada 2007-2011, nu conțin date cu privire la ambalajele folosite.

Deoarece din facturile emise nu rezultă cantitatea de ambalaje pusă pe piață, organele fiscale, în mod corect au aplicat dispozițiile art. 67 C. proc. civ. pentru stabilirea bazei de impunere prin estimare, având în vedere și art. 65.1 din Normele metodologice.

Estimarea bazei de impunere s-a realizat în raport de dispozițiile art. 67 alin. (3) din O.G. nr. 92/2003, prin preluarea datelor înscrise în documentele de achiziții pentru perioada 2003-2006.

Ca urmare, estimarea făcută de recurenta-pârâtă Administrația Fondului pentru mediu s-a bazat pe datele certe înscrise în documentele de import, 2003-2006, în condițiile în care documentele emise în perioada 2007-2011 nu conțin date cu privire la ambalajele folosite, în cauză fiind aplicate corect dispozițiile art. 67 alin. (2) și alin. (3) C. proc. fisc.

Recurenta arată că instanța nu a analizat probatoriul administrat din care rezultă că a încheiat contracte de transfer de responsabilitate privind obligațiile de valorificare/reciclare a deșeurilor de ambalaje, invocând dispozițiile art. 16 din H.G. nr. 621/2005 dar omite incidența în cauză a dispozițiilor art. 25 din Metodologia de calcul al contribuțiilor și taxelor la Fondul de mediu, aprobată prin Ordinul ministrului mediului și gospodăririi apelor nr. 578/2006, în raport de care avea obligația de a întocmi lunar situația privind cantitatea de ambalaje introduse pe piața națională prin achiziții efectuate din spațiul intracomunitar.

Contrar afirmațiilor, recurenta nu a administrat probe din care să rezulte situația gestiunii deșeurilor pe care societatea ar fi trebuit să o întocmească, obligație impusă prin H.G. nr. 856/2002 și nici ce cantitate de deșeuri a fost valorificată de SC E.R.A. SA, aspect reținut corect de instanța de fond.

Ultima critică invocată de recurentă, vizează motivarea contradictorie a hotărârii recurate, motiv de recurs ce se încadrează în raport de art. 306 pct. 2 C. proc. civ., în motivul de recurs prevăzute de art. 304 pct. 7.

Acest motiv de recurs nu-și găsește incidența în cauză, în condițiile în care instanța de fond a stabilit împrejurările de fapt esențiale în cauză, a evocat normele substanțiale incidente și aplicarea lor în speță, arătând în mod explicit care au fost argumentele avute în vedere pentru stabilirea obligațiilor fiscale datorate Fondului de mediu prin raportare la dispozițiile art. 67 din O.G. nr. 92/2003.

Pentru considerentele expuse mai sus, Înalta Curte, în temeiul dispozițiilor art. 312 C. proc. civ. va respinge ca nefondate recursurile declarate de SC S.C. SA și Administrația Fondului pentru Mediu.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

D E C I D E

Respinge recursurile declarate de SC S.C. SA reprezentată de administrator judiciar R.V.A. I.S. S.P.R.L. și administrator special L.N.M. și Administrația Fondului pentru mediu, împotriva sentinței civile nr. 2139 din 25 iunie 2013 a Curții de Apel București, secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, ca nefondate.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 26 februarie 2014.

Sursa: www.scj.ro

Hotărârea CAFR nr. 2/2014 cu privire la alegerea Consiliului Camerei Auditorilor Financiari din România, a Comisiei de auditori statutari și a Comisiei de disciplină

Hotărâre nr. 2/2014 cu privire la alegerea Consiliului Camerei Auditorilor Financiari din România, a Comisiei de auditori statutari și a Comisiei de disciplină

M.Of. nr. 733 din 07.10.2014

În baza prevederilor art. 6 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/1999 privind activitatea de audit financiar, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 6, art. 8 lit. g), h) și m), art. 10 și 12 din Regulamentul de organizare și funcționare a Camerei Auditorilor Financiari din România, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 433/2011,

Conferința ordinară anuală a Camerei Auditorilor Financiari din România, întrunită în ședința din data de 27 septembrie 2014, hotărăște:

Art. 1.

În urma votului valabil exprimat de către auditorii financiari, reprezentanți aleși la Conferința ordinară a Camerei Auditorilor Financiari din România, s-au ales Consiliul Camerei Auditorilor Financiari din România, Comisia de auditori statutari și Comisia de disciplină, cu următoarea structură:

a) Consiliul Camerei Auditorilor Financiari din România: Botez Daniel, Dănescu Tatiana, Dincă Ana, Iordache Elena, Kameniczi Iosif Cornel, Kiss Clemente, Mihăilescu Ciprian- Teodor, Minda Ioan, Orzescu Scarlat, Păunescu Mirela și Radu Gabriel.

b) Comisia de auditori statutari: Nacu Anișoara, Manolache Mihail și Țurlea Eugeniu.

c) Comisia de disciplină: Manole Ion – membru titular, Ungureanu Mihai Aristotel – membru titular, Grecea Annee-Marie – membru supleant și Ștefănuț Gheorghe – membru supleant.

Art. 2.

Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Camerei Auditorilor Financiari din România,

Horia Neamțu

Modificări cu privire la sediile secundare ale contribuabililor mijlocii – Ordinul 3001/2014

**Ordin nr. 3.001/2014 pentru modificarea Ordinului
președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.
3.582/2013 privind organizarea activității de administrare
a contribuabililor mijlocii**

M. Of. nr. 733 din 7.10.2014

Având în vedere prevederile art. 33 alin. (1) din Ordonanța
Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală,
republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 11 alin. (3) din Hotărârea
Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea
Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările
ulterioare,

președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite
următorul ordin:

Art. I.

Alineatul (2) al articolului 2 din Ordinul președintelui
Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 3.582/2013

privind organizarea activității de administrare a contribuabililor mijlocii, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 728 din 26 noiembrie 2013, se modifică și va avea următorul cuprins:

“(2) Sediile secundare ale contribuabililor mijlocii sunt administrate de administrațiile județene ale finanțelor publice și de Direcția generală regională a finanțelor publice București, prin Administrația fiscală pentru contribuabilii mijlocii, după caz, în a căror rază teritorială își are domiciliul fiscal contribuabilul care le-a înființat.”

Art. II.

Direcția generală de reglementare a colectării creanțelor bugetare, Direcția generală proceduri pentru administrarea veniturilor, Direcția generală de planificare, monitorizare și sinteză, Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, Direcția generală de tehnologia informației, Direcția generală regională a finanțelor publice București, administrațiile județene ale finanțelor publice, precum și administrațiile finanțelor publice implicate vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III.

Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,

Gelu Ștefan Diaconu

Volumul comerțului global de mărfuri se va dubla până în 2030, arată un studiu PwC

- *Comerțul dintre țările emergente se estimează că va crește cu aproximativ 6% pe an până în 2030, aproape dublul ratei medii globale de creștere;*
- *Țările asiatice vor fi, cel mai probabil, actorii principali ai comerțului global;*
- *Experții PwC se așteaptă la consolidarea poziției Chinei ca cel mai important centru global comercial de mărfuri.*

Volumul comerțului global de mărfuri va fi aproape dublu, atingând 18 mii de miliarde dolari până în anul 2030, conform unei analize realizate de economiștii PwC.

De asemenea, proiecțiile arată că va avea loc o re poziționare a „principalilor actori” pe scena comercială globală, statele asiatice devenind chiar și mai importante din punct de vedere comercial.

Decidenții politici se vor întruni la sfârșitul lunii la Washington DC pentru a evalua perspectivele globale de creștere economică. În prezent, acestea sunt mai puțin optimiste decât la începutul anului, fapt ce se datorează în principal unor evenimente singulare din SUA (iarna deosebit de lungă și de grea) și datelor de creștere dezamăgitoare din Japonia și din zona Euro.

Însă în ciuda acestor sincope pe termen scurt în creșterea economică globală, comerțul mondial de mărfuri se dovedește a fi o poveste de succes privit în perspectivă: din 1980 și până în prezent volumul comerțului global a crescut de cinci ori – în timp ce PIB-ul global a crescut „doar” de trei ori.

“Unul dintre factorii de succes pe termen lung ai globalizării a fost întărirea fluxurilor comerciale mondiale. Acest trend este o veste bună pentru afaceri, în special pentru acelea care au caracter global. Acestea au capacitatea de a amortiza o scădere de pe piața de acasă prin creșterea eforturilor de vânzare pe piețele străine. Și așa cum am observat în ultimii cinci ani, creșterea exporturilor a ajutat România să depășească perioada de recesiune”, a declarat Daniel Anghel, Partener, Consultanță Fiscală, PwC România.

Economiștii PwC estimează că volumul total al comerțului global de mărfuri va continua să crească de la aproximativ 10,3 mii de miliarde dolari în 2013 la aproape 18 mii de miliarde dolari în 2030 (la valoarea constantă a dolarului din 2013). Jumătate din această creștere (3,9 mii de miliarde de dolari) se va datora comerțului dintre piețele avansate și emergente.

„Proiecția noastră de creștere reală a volumului de schimburi de mărfuri, care se situează în jurul a 3,3% pe an, sugerează că un important vector al creșterii economice globale din această perioadă va fi comerțul. România poate beneficia de pe urma acestei creșteri prognozate a comerțului global prin valorificarea avantajelor care decurg din poziția sa geografică favorabilă, pentru a deveni poarta estică de acces a Uniunii Europene. Dar pentru a-și valorifica acest potențial, România are nevoie de un climat fiscal și vamal atrăgător și de investiții continue în infrastructura de transport”, a adăugat Daniel Anghel.

Analiștii preconizează că, până în 2030, China va fi figura printre cele mai importante rute globale de comerț datorită faptului că, pe măsură ce se îmbogățesc, consumatorii vor cumpăra și mai multe bunuri de import, în timp ce țara va rămâne un jucător cheie în industria manufacturieră – chiar dacă va avansa înspre bunuri de export de o mai mare valoare

(vezi Tabelul 1, mai jos).

Tabelul 1: Top 20 rute comerciale bilaterale de mărfuri în 2030			
Loc	Binom comercial		Valoare comercială prognoztă (mii de miliarde dolari 2013)
1 u	China	SUA	716
2 u	China	Japonia	390
3 u	China	Coreea de Sud	366
4 u	Germania	Franța	277
5 u	Japonia	SUA	244
6 s	China	Germania	240
7 g	China	India	214
8 t	Germania	SUA	209
9 s	China	Singapore	208
10 u	China	Australia	205

11 s	China	Malaiezia	189
12 g	China	Indonezia	179
13 t	Germania	Marea Britanie	178
14 s	China	Brazilia	165
15 g	China	Arabia Saudită	164
16 t	Germania	Italia	163
17 t	Hong Kong	SUA	146
18 g	China	Emiratele Arabe Unite	144
19 t	Coreea de Sud	SUA	142
20 t	Emiratele Arabe Unite	India	141
Sursa: analiză PwC			

u păstrează poziția; s
crește; t scade; g
intrare nouă

Notă: Pentru crearea acestui tabel, am eliminate rutele comerciale intra-europene (cu excepția primelor patru cele mai mari economii europene), precum și rutele SUA-Canada și China-Hong Kong.

Analiza PwC indică intrarea comerțului global într-o nouă fază în următoarele două decenii, comerțul dintre țările emergente crescând cu aproximativ 6% pe an. Astfel, până în 2030:

- Ruta comercială China-India va crește și poate deveni a 7-a din lume;
- Țările bogate în resurse precum Brazilia, Australia sau Arabia Saudită vor profita de pe urma apetitului Chinei pentru resurse naturale și își vor întări relațiile comerciale cu aceasta;
- Legăturile comerciale dintre China și alte economii din Asia de Sud Est (de ex. Indonezia) se vor intensifica pe măsură ce companiile chineze vor căuta să profite de mâna de lucru relativ ieftină de pe aceste piețe.

China își va întări cel mai probabil poziția de centru comercial global de mărfuri. Proiecțiile arată că avansul Chinei față de SUA va crește, o dovadă în plus a mutării centrului de putere economică de la vest la est.

Pe de altă parte, ascensiunea Asiei de Sud Est ca și centru al comerțului global va trebui să fie acompaniată de investiții majore în infrastructură, în special în cea de transport, pentru a ușura mișcarea bunurilor pe piață.

Despre raport:

Analiza PwC se bazează pe o actualizare a unui raport anterior

(*Future of world trade: Top 25 sea and air freight routes in 2030*). Estimările PwC se bazează pe următoarele ipoteze:

- Ratele de creștere a PIB-urilor naționale sunt acelea previzionate de FMI în raportul *World Economic Outlook* și în proiecțiile PwC din raportul *World in 2050*.
- Fluxurile comerciale se bazează pe raportul dintre exporturile de bunuri/PIB, care a fost calculat în funcție de ratele pe termen lung, și
- previzionarea evoluției exporturilor fiecărei țări în acea perioadă a fost realizată folosind o medie ponderată a cererii actuale și viitoare, în funcție de creșterea PIB-ului.

Analiza include pe 29 economii majore selectate pe baza dimensiunii lor actuale (PIB) și a ratei de creștere previzionate a fluxurilor lor comerciale.

Ediția din octombrie a *Global Economy Watch* a PwC poate fi accesată la adresa www.pwc.com/gew

Despre PwC

Firmele din rețeaua PwC ajută organizațiile și indivizii să creeze valoarea adăugată de care au nevoie. Suntem o rețea de firme prezentă în 157 de țări cu mai mult de 184.000 de specialiști dedicați oferirii de servicii de calitate de audit, consultanță fiscală și consultanță pentru afaceri. Spuneți-ne care sunt lucrurile importante pentru dumneavoastră și descoperiți mai multe informații despre noi vizitând site-ul www.pwc.ro.

BNR prezintă Raportul asupra stabilității financiare – 2014

Banca Națională a României lansează ediția a noua a [Raportului asupra stabilității financiare](#). Documentul evaluează reziliența sistemului financiar românesc pe parcursul anului 2013 și prima parte a anului 2014, precum și interacțiunea acestuia cu principalele contrapărți din economia reală. Influența contextului extern este de asemenea analizată, unele dintre principalele provocări asupra stabilității financiare aparținând acestui canal.

Sinteza documentului evidențiază că stabilitatea financiară s-a menținut robustă de la data Raportului anterior (septembrie 2013), pe fondul îmbunătățirii contextului macroeconomic intern și al temperării relative a tensiunilor de pe piețele financiare internaționale. Indicatorii prudențiali ai sectorului bancar privind solvabilitatea, lichiditatea și gradul de acoperire cu provizioane au consemnat în continuare niveluri adecvate, aceștia menținându-se în limitele reglementate, chiar și în condițiile simulării materializării unor scenarii macroeconomice severe. Principalele provocări la adresa sectorului bancar românesc pentru perioada următoare sunt constituite de reluarea sustenabilă a creditării prudențiale a sectorului privat, prevenirea unor ajustări bilanțiere excesive pe fondul continuării procesului de dezintermediere financiară transfrontalieră, precum și ameliorarea indicatorilor de calitate a activelor bancare prin demersurile de curățare a creditelor neperformante din bilanțuri, cu efecte pozitive asupra eficienței operaționale și a capacității de intermediere a instituțiilor de credit.

[Raport asupra stabilității financiare 2014](#)

BVB și EY România au organizat două workshop-uri pentru promovarea în rândul antreprenorilor a avantajelor listării la Bursa de Valori București

Bursa de Valori București (BVB) și EY România au organizat două conferințe, una la București și una la Cluj-Napoca, pentru promovarea în rândul antreprenorilor a avantajelor listării și finanțării prin intermediul bursei.

La conferințe a participat un număr important de antreprenori și persoane din top managementul IMM-urilor din industrii variate.

În timpul prezentărilor și a discuțiilor care au urmat, antreprenorii au fost informați despre proiectul BVB de remodelare și relansare a sistemului alternativ de tranzacționare (ATS) sub numele AeRO, care va fi o piață atractivă pentru investiții și plasamente private de tip "early stage" sau pre-IPO în întreprinderi mici și mijlocii și start-up-uri, companii cu potențial de creștere și dezvoltare și care sunt în căutare de finanțare. AeRO va fi o piață complementară pieței reglementate, dar cu riscuri și câștiguri

tipice fiecăreia dintre ele.

AeRO va oferi investitorilor posibilitatea unei diversificări mai ample a portofoliilor prin investiții în companii noi în stadiu incipient de dezvoltare, din diverse sectoare. Companiile listate pe AeRO pot promova pe piața principală a BVB când vor îndeplini criteriile pentru piața reglementată.

AeRO va fi disponibil pentru antreprenori, Consultanți Autorizați și investitori până la finalul anului, data lansării depinzând de aprobarea reglementărilor de către Autoritatea de Supraveghere Financiară.

“Prin implementarea unor schimbări a modalității în care Bursa se prezintă acum investitorilor putem obține o cu totul nouă calitate și eficiență când vorbim de atragerea afacerilor, a listărilor private pe această piață. Piața AeRO va fi semnificativ mai bună decât ceea ce avem în prezent, vor fi criterii diferite de cele pe care le aplicăm acum emitenților. Noua arhitectură va include, de asemenea, Consultanți Autorizați, autorizați de BVB și care vor căuta emitenți în vederea listării și vor fi în permanent contact cu emitenții chiar și după listare”, a declarat Ludwik Sobolewski, directorul general al BVB.

Conceptul de Consultant Autorizat (Authorized Advisor) va fi disponibil pentru prima dată pe piața AeRO. Consultantul Autorizat este o entitate autorizată de BVB pentru asistarea unei companii în procesul de listare și certificare, împreună cu compania, a acurateții informațiilor și documentelor. Consutanții Autorizați vor continua să asiste compania după listare în ceea ce privește cerințele de raportare.

Mihai Pop, manager în departamentul Transaction Advisory Services din cadrul EY România (fost Ernst & Young), a menționat: “Comaniile mici și mari sunt în cautare continuă a unor soluții pentru accesarea de capital de finanțare. EY este cea mai mare firmă de servicii profesionale la nivel global

care oferă sprijin antreprenorilor. Prin intermediul serviciilor noastre reunite sub conceptul *Capital Agenda* oferim soluții referitoare la accesul la capital pentru clienții noștri, fie că este vorba de tranzacții pe piețele publice sau tranzacții private. Munca noastră ne poziționează foarte aproape de antreprenorii de succes și suntem încântați să aducem în România pentru prima dată prestigioasa competiție «Antreprenorul Anului», unde cei mai buni antreprenori sunt recunoscuți de către EY pentru munca lor remarcabilă”.

Printre avantajele de care beneficiază o companie listată pe AeRO	Sprijinul BVB pentru o companie după listare
---	--

<ul style="list-style-type: none"> • Acces la capitalul necesar pentru dezvoltare organica și dezvoltarea pieței • Vizibilitate crescută și recunoașterea companiei la nivel național și internațional în rândul partenerilor de afaceri și clienților • Stabilirea unei valori de piață a companiei • Câștigarea încrederii clienților și partenerilor de afaceri și, de asemenea, atragerea de noi parteneri datorită transparenței companiei • Câștigarea încrederii pieței pentru echipa de conducere • Acces mai facil la alte resurse de finanțare • Exit mai ușor al proprietarului față de cazul în care compania nu este listată • Vizibilitate ridicată prin intermediul indicelui pieței AeRO 	<ul style="list-style-type: none"> • Secțiune dedicată pentru ATS pe website-ul BVB, www.bvb.ro • Diseminarea rapoartelor companiei și informațiilor de tranzacționare pe website-ul BVB • Asistență permanentă • Menținerea și actualizarea listei de Consultanți Autorizați și monitorizarea activității și eficienței acestora • BVB se va asigura de implementarea continuă a celor mai bune practici în ceea ce privește reglementările și principiile de governanță corporativă • BVB va introduce un indice pentru AeRO și alte instrumente informative și de investiții • Sistemul de tranzacționare Arena, împreună cu toate evoluțiile ulterioare • Cursuri de formare privind raportarea și transparența derulate de Institutul de Governanță Corporativă al BVB • Intâlniri cu investitorii • Forum/Congres pentru investitori
--	--

Bursa de Valori Bucuresti administrează piețe de acțiuni, obligațiuni și alte instrumente financiare, prin platforme reglementate sau sisteme alternative, și furnizează o gamă variată de servicii participanților la piețele financiare. Bursa de Valori București este o companie listată pe propria piață din 2010. Pentru informații suplimentare vizitați www.bvb.ro.

EY este una dintre cele mai mari firme de servicii profesionale la nivel global, cu 190.000 de angajați în peste 700 de birouri din 150 de țări și venituri de aproximativ 27,4 miliarde de USD în anul fiscal încheiat la 30 iunie 2014. Pentru mai multe informații, vizitați www.ey.com.

A fost publicată O.U.G. nr. 62/2014 prin care Trezoreria devine acceptator de plată cu cardul

În M. Of. nr. 729 din 6 octombrie 2014 a fost publicată O.U.G. nr. 62/2014 pentru completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 146/2002 privind formarea și utilizarea resurselor derulate prin trezoreria statului.

Achitarea sumelor reprezentând venituri ale bugetului general consolidat prin intermediul cârdurilor de plată facilitează accesul contribuabililor la mijloace moderne de plată și

asigură în același timp limitarea încasărilor și plăților în numerar, cu implicații pozitive în ceea ce privește combaterea evaziunii fiscale și a activităților de spălare a banilor.

Crearea condițiilor pentru plata pe bază de card a obligațiilor fiscale constituie o prioritate, în contextul în care la nivelul țărilor europene se înregistrează o tendință continuă de limitare a încasărilor și plăților în numerar.

De asemenea, crearea cadrului legal pentru oferirea de către Trezoreria Statului, pentru instituțiile publice, a serviciilor de acceptare de plăți electronice cu carduri de plată duce la creșterea colectării voluntare a veniturilor bugetelor componente ale bugetului general consolidat.

Neluarea de urgență a măsurilor necesare pentru crearea posibilității de achitare a obligațiilor către bugetul general consolidat și prin intermediul cardurilor de plată de către persoanele fizice și juridice are efecte negative în ceea ce privește conformarea voluntară, colectarea veniturilor bugetare și determină imposibilitatea reducerii cheltuielilor de administrare a numerarului la nivelul Trezoreriei Statului și al instituțiilor publice.

Întrucât elementele menționate anterior vizează interesul public și constituie situații de urgență și extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Articol unic.

După articolul 5² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 146/2002 privind formarea și utilizarea resurselor derulate prin trezoreria statului, republicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 295 din 16 aprilie 2008, cu modificările și completările ulterioare, se introduce un nou articol, articolul 5³, cu următorul cuprins:

„Art. 5³

(1) Ministerul Finanțelor Publice, prin Trezoreria Statului, poate oferi instituțiilor publice servicii de acceptare de plăți electronice cu carduri de plată ale veniturilor bugetului general consolidat, cu condiția autorizării trezoreriei în cel puțin unul dintre sistemele de plăți Mastercard, VISA sau alte sisteme de plăți similare. În vederea autorizării trezoreriei, Ministerul Finanțelor Publice primește de la entitățile de plăți Mastercard, Visa sau altele asemenea un acord prin care acestea acceptă autorizarea acesteia, în condițiile prevăzute la alin. (2).

(2) Trezoreria Statului acceptă conectarea la un sistem de plată în următoarele condiții cumulative:

a) nu se constituie niciun fel de garanții de către Trezoreria Statului și instituții publice;

b) comisioanele solicitate de emitenții cardurilor și de către sistemele de plăți se exprimă în procent și nu depășesc cumulativ 0,3% din valoarea fiecărei tranzacții. Nu se acceptă comisioane fixe sau alte costuri suplimentare pentru Trezoreria Statului și instituții publice;

c) nu se acceptă solicitarea de alte costuri sau comisioane, inclusiv licențe, mentenanțe, update sau upgrade, de către emitenții cardurilor sau sistemele de plăți pentru Trezoreria Statului și instituții publice;

d) sistemele de plăți acceptă desfășurarea anuală, împreună cu Trezoreria Statului, de acțiuni de promovare și educare a contribuabililor în scopul utilizării sistemelor electronice de plăți. La solicitarea sistemelor de plăți, Trezoreria

Statului poate accepta și participarea la alte acțiuni de promovare a sistemelor de plăți electronice;

e) furnizarea serviciilor de acceptare de plăți la nivelul instituțiilor publice se poate realiza și direct, prin intermediul Trezoreriei Statului, fără conectarea sau definirea instituțiilor publice drept comercianți și fără solicitarea de comisioane sau alte costuri de către emitenții cardurilor sau sistemele de plăți pentru Trezoreria Statului și instituții publice;

f) sistemele de plăți acceptă normele și procedurile emise în aplicarea prezentei ordonanțe de urgență, aprobate prin ordin al ministrului finanțelor publice;

g) restituirea sumelor către plătitori, inclusiv operațiunile de tip refuz la plată, se efectuează potrivit legislației naționale în vigoare și normelor metodologice aprobate potrivit alin. (13);

h) plata comisionelor prevăzute la lit. b) se realizează prin debitare directă și/sau prin plata facturilor emise la termenele stabilite de către sistemele de plată, fără a depăși valoarea comisionului datorat pentru tranzacțiile dintr-o lună calendaristică, cu încadrarea în limita maximă stabilită la lit. b). În cazul plăților comisionului prin debitare directă, sistemele de plăți emit la data debitării și documentele justificative.

(3) Modalitatea de furnizare a serviciilor prevăzute la alin (1) către instituții publice se stabilește prin norme metodologice aprobate prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(4) Cheltuielile privind implementarea, dezvoltarea și mentenanța aplicațiilor pentru serviciile de acceptare de plăți electronice cu carduri de plată se suportă din bugetul de stat sau, după caz, din bugetul Trezoreriei Statului, în funcție de aprobarea cheltuielilor cu această destinație în

bugetele respective. Cheltuielile privind prestarea serviciilor de procesare, decontare, comunicații și alte servicii sau resurse necesare activității de acceptare de plăți electronice cu carduri de plată se suportă din bugetul de stat sau, după caz, din bugetul Trezoreriei Statului, în funcție de aprobarea cheltuielilor cu această destinație în bugetele respective.

(5) Comisiunile prevăzute la alin. (2) lit. b), pentru veniturile bugetului general consolidat achitate de către persoanele fizice, se suportă de la bugetul de stat.

(6) Diferențele de curs nefavorabile aferente tranzacțiilor cu cardul, în valută, se suportă din bugetul de stat. Diferențele de curs favorabile aferente tranzacțiilor cu cardul, în valută, se fac venit la bugetul de stat.

(7) Procedura și termenele de decontare și înregistrare a tranzacțiilor în lei și valută se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(8) Sistemele de plăți pot participa la dezvoltarea aplicațiilor Trezoreriei Statului, cu condiția transferării către Ministerul Finanțelor Publice a dreptului de proprietate intelectuală, a codului-sursă și a cunoștințelor aferente aplicațiilor dezvoltate, fără a solicita costuri și fără a limita în vreun fel utilizarea, modificarea, distribuirea aplicației dezvoltate și numărul de utilizatori.

(9) Serviciile de acceptare de plată prevăzute în prezentul articol sunt aplicabile pentru veniturile bugetului general consolidat, achitate de persoanele fizice.

(10) Ministerul Finanțelor Publice poate presta serviciile de acceptare de plăți electronice cu carduri de plată a veniturilor bugetului general consolidat și de la persoane juridice. Tipurile de venituri care pot fi achitate de către persoanele juridice, nivelul comisiunilor, entitatea care suportă comisionul, în acest caz, se stabilesc prin ordin al

ministrului finanțelor publice, pe baza analizei funcționale efectuate de minister în vederea stabilirii tipurilor de venituri a căror plată se poate face prin sistem.

(11) Ministerul Finanțelor Publice poate presta serviciile de acceptare de plăți electronice cu cârduri de plată și pentru alte persoane juridice care încasează venituri ale bugetului general consolidat sau alte sume prevăzute de lege, de la persoane fizice sau juridice. Tipurile de venituri prevăzute de lege sau sumele care pot fi achitate către aceste persoane juridice, nivelul comisioanelor, entitatea care suportă comisionul, în acest caz, se stabilesc prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(12) Modalitatea și fluxurile de plată a comisioanelor prevăzute la alin. (2) lit. b), reconstituirea sumelor reținute prin debitare directă, documentele justificative acceptate și termenele de plată se stabilesc prin norme metodologice aprobate prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(13) În aplicarea prevederilor prezentului articol se emit norme metodologice aprobate prin ordin al ministrului finanțelor publice.”